

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

EMPERYALİST SAVAŞLAR

KAPİTALİZMİN YIKIMINI ENGELLEYEMEYECEK

• Reformizmde
İsrar
Edenler

• İşçi
Eylemlerinin
Gösterdikleri

• Sosyalist
Kore'yi
Savunmak
Bir Görevdir

• Ayışığımız
Aysun
Bozdoğan

• İşçi
Eylemlerinin
Gösterdikleri

• Amaçlı
Kararlılık

İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HIÇBİRŞEYDİR!

**YAŞAM
BİZDEN
YANA!...**

**Yeni Sayısı
Çıkmıştır**

Ayışığı

**Sanat Merkezleri'nden
temin edebilirsiniz**

BÜYÜK DEVRİMCİ DENEYİMLERE RAĞMEN REFORMİZMDE ISRAR EDENLER

Dünya proletaryasının taşıdığı engin teorik-politik birikim ve dünyayı değiştiren toplumsal devrimlerin gitgide bütün halkları etkisi altına alması, sosyalizmi dünyada nesnel bir güç durumuna getirdi. Her ülkedeki devrim mücadelesi bu gelişme gözönünde tutularak doğru olarak kavranabilir. Her ülkedeki devrimci proleter hareket, toplumsal gelişmenin karşısına çıkardığı görevleri belirlemek için büyük bir çaba gösterirken, devrimci deneyimlerden devrimci mücadelesi için sonuçlar çıkarırken, reformist hareketler için ise bütün bu gelişme ve deneyimler hiçbir şey ifade etmiyor.

Dünya devriminde ne denli etkileyici örnekler ortaya çıkarsa çıksın, reformizm bunu hemen kendi uzlaşmacı anlayışına göre yorumlar. Devrimin kendisini göreceğine, bu deneyimde işine gelen ayrıntılarla uğraşır. Reformist bakış açısı, burjuva temsili kurumlarla, kapitalist demokrasi anlayışıyla felç olmuştur. Proletaryanın toplumsal devrimi sırasında ortaya çıkan yeni politik biçimlerin proleter sınıfsal anlamını göreceğine, bu biçimlere burjuva biçimleri yakıştırıyor. Bunun tipik bir örneği, Türkiye’de yakın bir zamanda bir reformist sol parti temsilcisinin Paris Komününü ele alırken, onda “belediye” görmesidir. Reformistlerin bakış açıları burjuva olanla öylesine sınırlanmış ki, nereye baksalar burjuva parlamentosu ve belediye görüyorlar. Hele Marx, Engels ve Lenin’in üzerinde sayfalar dolusu değerlendirme yaptığı, dersler çıkardığı ve daha sonra çok sayıda komünist parti ve hareketin üzerinde durduğu o çok iyi bilinen Komün’den belediye çıkarmak için, tarihi burjuvazinin görüş açısıyla görmek gerekiyor.

Marx’ın Komün hakkında yaptığı o özlü ve parlak değerlendirmeleri her sınıf bilinçli parti ve her sosyalist işçi çok iyi bilir:

“Komün’ün gerçek gizemini onun her şeyden önce bir işçi sınıfı hükümeti, üreticiler sınıfının sahiplenilen sınıfına karşı yürüttüğü savaşımın bir sonucu, en sonu bulunan ve Emek’in iktisadi kurtuluşunun gerçekleşme olanağını sağlayan siyasal biçim olması oluşturur.

Bu son koşul olmasaydı, komünal kuruluş bir olanaksızlık ve bir aldatmaca olurdu.”

Bizim reformist ise, bir proletarya devriminde, bir proletarya diktatörlüğü örneğinde bula bula “belediye” buluyor!

Komün’ün varlığının yarattığı sürükleyici devrimci örneğe rağmen, nasıl ki, reformistler kendi uzlaşmacı görüşlerinden vazgeçmedilerse, günümüzün reformist hareketleri de yirminci yüzyılın o dünyayı sarsıcı toplumsal devrimlerine karşın, reformist çizgide yürümeye devam ettiler. Onlara göre aslında, bu devrimler olmamıştır.

Tıpkı günümüzdeki Latin Amerika Devrimlerine bakıp, onlarda “Şili örneği”nin bir tekrarı görmeleri gibi. Şili’den sonra, uzun süre, sosyalizme genel oy ile barış yoluyla, demokratik dönüşümle geçiş tezleri üzerine sessiz kaldılar. Ta ki Venezüella’da Bolivarçı Devrim ortaya çıkana kadar. Onlar Venezüella örneğinde, sosyalizme artık devrimlerle geçiş döneminin kapandığını görüyorlar. Bu düşünce gerçekte ilk olarak Brezilya’da Lula’nın yönetime gelmesiyle ortaya atıldı. Ama Venezüella varken, Brezilya pek de savunulacak bir örnek değildi. Oysa ki Latin Amerika’da burjuva iktidarların devrilmesi ve yerine halkların getirdiği sosyalist ya da demokratik hükümetlerin kurulmasının öncesinde, bu kıtada yarım yüzyıl sürmüş olan gerilla mücadeleleri var. Venezüella Bolivarçı Devriminin öncesinde bile yıllarca süren gerilla savaşı var. Bunun dışında, yine Venezüella’da 1989’daki halk ayaklanması sırasında üç yüz kişi katledilmiştir ve çok sayıda insan yaralanmıştır. Gerek Chavez’in devrilmesi sırasında, gerek yeniden görevine halk tarafından getirilişi sırasında yoğun sokak çatışmaları yaşanmıştır ve bu çatışmalar bugün hala sürüyor. Gerek diğer Latin Amerika ülkelerinde, gerek Venezüella’da iç savaş süreci sona ermiş değil. Tersine sosyalizme yönelişle birlikte iyice sertleşmiştir. Chavez bu gerçeği reformistlerden çok daha iyi kavradığı için halkı silahlandırmıştır. Sokak çatışmalarıyla, halk ayaklanmalarına dayanmadan kurulan iktidarlar yoktur o kıtada. Ama reformistlere göre, orada halk ayaklanmaları hiç yaşanmadı.

Bütün bu gerçekler gösterildiği zaman, proletaryanın enternasyonal sınıf savaşımından kendi buldukları alandaki mücadeleler için gerekli sonuçları çıkaracaklarına, o devrimler “farklı şartların ürünü”dür deyip, genelle özeline bağını koparıyorlar. Devrimlerin meydana geldiği çağ ve toplum koşulları ne denli farklı olsa da, proletaryanın toplumsal devrimleri arasında ortak yönler, devrimlerin ortak yasallıkları vardır. Proletaryanın sınıf mücadelesini, onun evrensel sınıf savaşımından koparmak, emekçi sınıfı darlığına mahkûm eder ve yenilgiye götürür. Lenin her zaman dünyadaki büyük devrim deneyimlerine büyük önem vermiştir ve bu devrimlerin derslerini Rusya’daki devrim mücadelesine uygulamıştır. Örneğin, Lenin, Marx’ın Komün derslerinden en iyi şekilde yararlanmış ve Ekim Devrimi sırasında uygulamaya alanına sokmuştur. Bir Lenin’in devrimin derslerine yaklaşımına bakın, bir de reformistlerin!

Türkiye ve Kürdistan’da Denizlerle başlayan ve bugüne kadar kesintisiz süren bir devrimci mücadele var. Devrimci mücadele şiddetli bir savaşım biçimi almıştır. Geniş kitleleri etkileyen devrimci mücadele geleneği yaratılmıştır. Bu sü-

re içinde çeşitli mücadele biçimleri ortaya çıktı ve devrimci proletarya hareketi bu mücadele biçimlerinin tümünü kullandı. Fakat devrimci mücadele yöntemlerine dayalı mücadele, her zaman temel belirleyici olmuştur. Bu, sınıf çelişkilerinin ve sınıf çelişkileri eksenindeki çelişkilerin son derece keskin olmasının bir sonucudur. Politik mücadele, devrimci emekçi güçlerle, düzen güçleri arasında açık bir savaşım olarak geçmiştir. Kitlelerin istemleri devrimci biçimler aldı. İstemlerin devrim yoluyla çözümü, nesnel koşulların kendisi tarafından gündeme getirildi. Ve kitleler devrimci istemlerinin yerine getirilmesi için yıllardır eylem içindeler. Kürt halkını ayağa kaldıran ve bugünkü güçlü ve etkili konuma getiren, devrimci mücadeleden başka şey değildir. Kitlelerin faşizme ve sermayeye karşı mücadelesini bütün canlılığı içinde ayakta tutan ve sürdüren devrimci mücadele, -yalnızca devrimci mücadele- olmasına karşın reformistler, topluma kendi uyutucu görüşlerini dayatmaya çalışıyorlar. Bu topraklarda emekçi kitleler her defa daha büyük güçlerle ayağa kalkıyorsa ve mücadele devrimci biçimler alıyorsa, bunda bugüne dek süren devrimci mücadelenin büyük etkisi ve sürükleyiciliği vardır. Fakat onlara göre bu topraklarda devrimci mücadele hiç yaşanmadı.

Görüldüğü gibi ne toplumsal devrimleri yaratan gerçek şartlar, ne de Türkiye ve Kürdistan’daki devrimci mücadele, reformistler için bir anlam ifade ediyor. Koşullar bir devrim için ne kadar uygun olursa olsun ve kitlelerin istemleri ne kadar devrimci istemler haline gelirse gelsin, reformistlerin sistemin çelişkilerini yumuşak olarak göstermeye çalışmaları, emekçi halkın devrimci istemlerini budamaya kalkmaları, devrimci kitlelerin eylemlerini “aşırı” olarak nitelendirmeleri şimdi daha iyi anlaşılıyor. Onlar kendi küçük-burjuva çözümlerini tüm toplum için yegâne çıkış yolu olarak gösteriyorlar. Güncel toplumun devrimci dönüşümünü değil, bu toplumun demokratik, yani reformlar yoluyla dönüşümünü savunuyorlar. Toplumsal uzlaşma peşinde koşmaları bu yüzdendir. Aralarında uzlaşmaz karşıtlık bulunan sınıfların ve onların politik temsilcilerinin “birlikte yaşama”sını bunun için çok istiyorlar. Ama onlar tüm bu tezlerle tarihin ve kapitalist sanayileşmenin toplumun önüne kaçınılmaz olarak koyduğu devrimden, toplumun devrimci dönüşümü zorunluluğundan kaçınabileceklerini sanıyorlar. Onları, tüm görüşlerine aykırı ve karşı olarak peşinden sürükleyen devrimin kendisidir.

Küçük burjuva uzlaşmacı hareketler, devrimci mücadeleden uzak durarak, burjuva askeri ve bürokratik devlet makinesinin baskılarına boyun eğdiler. Faşist devlet egemenlik sisteminin kitlelere yönelik katliamlarına karşı lafla tavır almaktan başka bir şey yapmadılar. En ileri gittikleri nokta ise muhalefet çizgisidir; ama kesinlikle devrimci mücadele çizgisi değil. Onlar, burjuva diktatörlüğün saldırılarına karşı mücadele vermek yerine, bu mücadeleyi en ağır şartlarda dahi yürüten devrimci güçlerden uzak durmaya çalıştılar. Tüm yaptıklarıyla burjuvaziyle aynı saflarda yer aldılar. Proletarya, emekçi kitleler bu burjuva uşaklarıyla ilişkilerini kesmeden burjuvaziye yenemez ve zafer yüzü göremez.

İŞÇİ EYLEMLERİNİN GÖSTERDİKLERİ

Son yirmi yılda işçi eylemleri kararlılıkla sürdü. 12 Eylül sonrası ilk etkili işçi eylemi olan NETAŞ eyleminden sonraki yıllarda, eylemlerdeki kararlılık yaygınlaşıp sürdü. 1989 bahar eylemleri dalgası sonrasında 1991 yılında Zonguldak maden işçilerinin Ankara'ya büyük yürüyüşleri, politik olarak burjuvazinin merkezini hedef almasının yanında, Ocak ayı soğuşunda kimi zaman yüz bini aşan kitleselliğiyle uzun süreli etkili bir eylem oldu. 90'lı yıllarda birçok işyeri işgali, direnişi ve grevler gerçekleşti. İzmir Belediye işçilerinin 1992'de Ocak ayında Ankara'ya yaptıkları 28 günlük Ölüm Yürüyüşü, Toros Gübre işçilerinin Ankara yürüyüşü gibi çok sayıda uzun süreli, kararlı eylem yapıldı. Kartal Belediye işçilerinin barikatlar kurup polisle çatıştığı eylem gibi sertleşen etkili eylemler oldu. 1990'dan başlamak üzere kamu emekçilerinin etkili eylemleri, fiili grevleri, Ankara'yı sarsan, polisle çatışmaların yaşandığı, önemli eylemlerdi.

Son yıllarda Tekel işçileri birçok ilde eylem yaptılar. Ankara'da dondurucu soğukta yaptıkları eylemin kararlılığı, diğer illerdeki yaygın eylemlerde de görüldü. SEKA işgali de sürece damgasını vuran bir eylem oldu. Özelleştirmelere karşı eylemler çok değişik boyutlarda, kimi zaman sertleşen kararlı, süreklileşen mücadeleler oldu. İşten atılmalara karşı ve diğer sorunlarla ilgili yaygın eylemler yapıldı.

Emine Arslan'ın uzun süreli, kararlı eylemi, içine girdiğimiz sürece işaret eden bir özelliğe sahiptir. Daha önceden gerçekleşen kararlı, uzun süreli eylemlerin çoğunda devrimci işçi ve emekçiler, kimi zaman da sınıf bilincine sahip önder işçiler etkili oluyordu. Şimdi, bulunduğumuz koşulların yol açtığı farklılıklar belirginleşiyor. Emekçiler eyleme, mücadeleye yöneldi. En geri bilinç düzeyindekiler bile eyleme yöneldi. Her gün değişik illerde işçi eylemleri olduğu duyuluyor. İşçilerin yoğun olduğu kentlerde irili ufaklı eylemler süreklileşiyor. 1989 baharında caddeelerde işçilerin yürüyüşleriyle, değişik biçimler alan eylemleriyle her gün karşılaşmak mümkündür. Şimdi kentlerde işçi ve emekçilerin eylemleri süreklileşiyor, yayılıyor. Sanayi merkezlerinde sık sık eylemler oluyor. Bu eylemler geniş emekçi yığınların mücadeleye yöneldiğini gösteriyor. Emekçiler her yerde kendiliğinden eyleme başvuruyor. Eskiden olduğu gibi sadece devrimcilerin ya da örgütlü işçilerin eylemlerine değil, bu sürece kadar geri bilinç düzeyinde olan işçi ve emekçilerin öne çıktığı, hatta önderlik etmeye başladığı eylemlere tanık oluyoruz. Bu, gittikçe yaygınlaşan bir durumdur. En geri bilinç düzeyinde olan işçilerin bile örgütlenmeleri, öne çıkmaya başlamaları, kimi durumlarda kararlı eylemlilik sürecine girmeleri günümüz koşullarının ortaya çıkardığı gelişmelerdir.

Eylemler birçok değişik gelişmeyi, ilerlemeyi ortaya çıkartıyor. Mücadele içerisindeki kadın işçilerin sayısı artıyor. Kadınların bu süreçte mücadelede ısrarlı, daha kararlı olarak yer alması kendileri üzerindeki tutucu aile baskısını, gerici baskıları kırmalarını sağlıyor. Kadınların sınıf mücadelesindeki bu etkinleşmesi devrim için ileri bir gelişmedir.

Bu sürece kadar işçiler içinde bireysel çözümlerle çıkış yolu arayışları oluyordu. Şimdi ise sistemin yarattığı büyük yıkım, kitlesel işsizlik, sefalet vs. bireysel çözüm olamayacağını en geri işçilere bile kabul ettirmeye başladı. Bugüne kadar sendikaların ne olduğunu bilmeyen, sınıf örgütlülüklerinden uzak duran en geri düzeydeki işçiler de örgütlenmeye, birlikte mücadele etmeye yöneldiler. Eylemlerden, grevlerden uzak duranlar eyleme, greve katılıyorlar.

Ortaya çıkan gelişmeler içinde üzerinde önemle durulması gereken bir gelişme de işçi komiteleridir. İşçi komite ve konseylerini proletarya, 1905 Devrimi'nde yarattı. Rusya'daki adıyla, Sovyetler, iktidar organı olarak gelişti ve 1917 Ekim Sosyalist Devrimi'nin iktidar organı oldu.

Bizde Komite ve Konseylerin oluşturulması için on yıllar boyu çalışıldı. Komiteleşmeler belli oranlarda gerçekleşti ve kimi büyük eylemlerde etkili oldu. Bugüne kadar Komite ve Konsey örgütlenmesi işçi sınıfının mücadelesini yönlendirecek düzeye ulaşmadı. Bugünkü süreçte ise işçi ve emekçilerin örgütlenmeye, mücadeleye yönelmesiyle komitelerin oluşumu yaygınlaşıyor. İşçiler birçok yerde kendiliğinden komiteler oluşturuyor. Bu eğilim devrimin örgütlenmesi için önemli bir ortam sağlıyor.

Sınıf mücadelesindeki gelişme burjuva sendikacılığın etkisini de kırıyor. Sarı sendikaların aşılına başlandığı örnekler görülüyor. Kapitalizmin bunalımının yarattığı yıkım, çelişkilerin daha açık ve net olarak görülmesini sağlıyor. İşçi sınıfının çıkarları için mücadele eden ilerici, önder konumdaki işçiler, sendikacılar ve burjuvaların işbirliğiyle işten atılıyor. Bunun karşısında işçi sınıfı, birlikte eyleme yöneliyor. Yaşanan sorunların çözümünde burjuva sendikacılığın çözüm olmadığı, geniş işçi kitlesi tarafından daha açık görülüyor. İşçiler sendikaları aşan eylemlere yöneliyorlar. On yıllardır işçi sınıfının devrim mücadelesi önünde engel olan, işçi sınıfını burjuvaziye satan sendikacıların aşılına başlanması, devrimci mücadelenin gelişmesinin ve ilerlemesinin bir göstergesidir.

Sistem çözülme ve çöküş içinde olduğundan, kitlelerin yaşamsal sorunlarına çözüm üretmiyor. Emekçiler yaşamlarını sürdüremez hale geldiler, normal bir yaşam sürdürebilmek için sınıf mücadelesini büyütüp sertleştiriyorlar. Artık uzun uzadıya hukuki yollara başvurmak yerine hemen eyleme geçiliyor. Atılan işçilerde eyleme başlamak, sınıfsal bir refleks haline gelen davranış olmaya başladı. İlk olarak işyerinde ya da işyeri önünde toplanma, sonrasında ise işgal, yürüyüş, grev gibi eylemlere başlanıyor. Bu eylemler, çoğu zaman haftalar, aylar beklemeden, saatler içinde başlıyor. Bu eylemlerde kararlılık ve sertlik giderek artıyor. En küçük bir eylem başladığında hemen otobüsler dolusu polis, jandarma, işçilerin üzerine gidiyor. İşçiler günlerce, haftalarca, hatta aylarca polisle, jandarmayla bazen de zabıtayla karşı karşıya gelerek ya da çatışarak eylemini sürdürüyor. İşçi sınıfının geniş yığınlarının eylemlerini burjuva yasallıkla sınırlandırmayıp sınıf mücadelesinin yasalarına göre hareket etmeleri, proletaryanın devrimi zafere taşıması yolunda ileri bir gelişmedir.

Eylemler, birçok baskı ve yıldırma amaçlı saldırılara rağmen, gözaltına alınmalara rağmen, çatışmalara girilerek kararlılıkla, uzun süreli hale geliyor. Bu uzun süreli eylemler, işçi ve emekçilerin bilinçlenmelerini sağlıyor, sınıf mücadelesini daha ileriye taşımaları için onları eğitip, deneyim kazandırıyor. Bu süreçte yapılan eylemler, işçi sınıfı üzerinde kalıcı etkiler yapacaktır. Yükselen eylemlilikler, kapitalizme karşı ayaklanmaların bir parçası olarak gerçekleşiyor. Burjuvazi, bu süreci geçici olarak atlatsa bile, çok zayıf bir iktidarla ve çok şey kaybetmiş olarak atlatmış olur. Proletarya ve emekçiler, tarihsel bir fırsatla karşı karşıya. Bu zafere, devrime varırmak için savaş büyütülmeli.

Bu eylemlerde devrimci bir coşku var. Ne sendikacıların yapmacık, profesyonel tavırları, ne de işçileri deşarj etmeye yönelik boş tavırlar var. İşçilerde sosyalistlik, demokratlık adına zevahiri kurtarmak için zoraki girilen eylem tavırları da yok. İşçilerin ruh hali değişiyor. Kavgacı, devrimci bir ruh hali yayılıyor. Tutkuyla, hevesle, sonuç almak isteyerek eyleme giriliyor. Bu coşku, Denizlerin devrim için savaştığı, Che'nin dünya halklarının kurtuluşu için savaştığı bilinçli coşkuya dönüştürülmelidir.

NOT: Bu yazı işçiler 13 Haziran günü Taksim'deki sendika binasını basmadan çok önce yazılmıştı.

AVRUPA EYLEM ALANI

Avrupa, genişleyen eylem alanı oldu. Eylemler süreklileşti, eylem olmayan gün yok. Mutlaka her gün bir ya da birkaç Avrupa ülkesinde eylem oluyor. İşçilerin, emekçilerin, küçük üreticilerin geniş yığınları eylem yapıyor. Kaba olarak bakıldığında eylemlere; eğitimciler, maden işçileri, inşaat işçileri, otomotiv fabrikalarının işçileri, belediye çalışanları, liman işçileri, öğrenciler, sağlık emekçileri, metro–demiryolu-havaalanı çalışanları, taksiciler, pilotlar, kamyoncular, gümrük çalışanları, çiftçiler, yazılı-görsel basın-yayın çalışanları, çevreciler, Paris opera çalışanları gibi birçok değişik alanlardan katılanlar, eylem yapanlar oldu. Bunların içerisinde eğitim, sağlık, ulaşım, sanayi işçileri ve çiftçiler çok yaygın eylemler yaptılar.

Toplumun geniş yığınlarını eyleme zorlayan, kapitalizmin sömürsü ve toplum yaşamında yarattığı yıkımdır. Emperyalist ülkelerde de emekçilerin yaşamlarını sürdürmez hale gelmesi emekçileri mücadeleye itmiştir. Emperyalizmin küresel saldırısı nedeniyle 90'lı yıllar boyunca işçi ve emekçilerin yaşamı giderek zorlaştı, yaşamdan dışlananların sayısı devamlı arttı. Bu süreçte ilk büyük tepkiler bağımlı ülkelere yükselmeye başladı, sonra da emperyalist ülkelere yayıldı. Avrupa ülkelerinde işçi ve emekçilerin eylemleri süreklileşti. Emperyalizmin küresel saldırısı kapitalizmin yıkımına dönüştü. Kapitalizmin küresel çaptaki yıkımı, emekçilerin yaşamlarını daha da kötüleştirdi. Son yıllarda yükselen eylem dalgası kapitalizmin küresel yıkım ve bunalımıyla daha da sertleşmeye, nitelik sıçraması yapmaya başladı.

Geçen yıllarda Avrupa'nın Akdeniz'e kıyılı ülkelerinde, Fransa, İtalya, İspanya ve Yunanistan'da yaygın-etkili büyük grev ve eylemler oldu. Diğer ülkelerde de eylem dalgası yaşandı ve yaşanmaya devam ediyor. 2007'nin son aylarında İtalya ve diğer Avrupa ülkelerinde gerçekleşen grevler son 25 yılın en büyük grevleri olarak tarihe geçti. Bu grevler kimi zaman genel grev, kimi zaman da belirli alanları kapsayan grevler oldu. Birçok grevde ilkler yaşandı. Kimi zaman grevin uzunluğu, kimi zaman katılan emekçi sayısı, bazen katılan sektör çokluğu, bazen de önceden grev yapılmamış alanlarda grev oldu. Bu grevlerde yaşam durdu. Genel grevler ülkelerde büyük etki yaptı. Yunanistan emekçilerinin büyük grevleriyle, eylemleriyle de birleşen ayaklanmada sermaye sınıfına ait ekonomik ve politik kurum ve kuruluşlar hedef alındı. Polise ait her şey hedef alındı. Haftalarca süren ayaklanma diğer Avrupa ülkelerinde gençlik tarafından eylemlerle desteklendi. Sürekli artan eylemler küresel bunalımla artmaya başlarken egemen sınıflar da büyük korku yaşıyorlar. Avrupa'da büyük a-

yaklanmalar beklendiği, sermaye sınıfı saflarında itiraf ediliyor. Bu, öylesine söylenmiş korku ifadesi değil. Burjuvazi kendi güvenliği için harcamalarını arttırdı. Birçok sektörde gerileme olurken güvenlik sektöründeki harcamalar artıyor, sektör büyüyor.

Avrupa ülkelerinin işçi sınıfı önemli bir tarihsel birikim ve deneyime sahip. Ayaklanma ve devrimlerle dolu bir birikim. Bu birikimin etkisi, son dönemlerdeki gelişmeler, Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy'ye kral ve kraliçelerin giyotine gönderildiğini hatırlattı. Paris Komünüyle başlayan, 1916 İrlanda Ayaklanması, 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, 1918 Almanya'da Spartaküs Devrimi, 1919 Macaristan Devrimi, aynı süreçte İtalya proletaryasının ayaklanmaları, 1936 İspanya İç Savaşı ve enternasyonalist savaş, 1940'lı yıllarda proletaryanın faşizme karşı büyük zaferi ve Avrupa'nın birçok ülkesinde gerçekleşen devrimler, 1968 ayaklanmaları, 1974 Portekiz Karanfil Devrimi Avrupa ülkelerinde gerçekleşen proletaryanın devrimci atılımlarından bazılarıdır. Komün'le başlayan, emperyalizm aşamasından sonra proleter devrimler ve ayaklanmalarla günümüze kadar devam eden devrimci atılımlarla yeniden karşı karşıya gelen emperyalist sermaye önümüzdeki yıllarda giderek daha da saldırganlaşacaktır.

Bu sürecin önemli politik sonuçları oluşuyor. Emekçilerin mücadelesinin nitelik olarak gelişmesi Avrupa'nın politik alanında da değişim habercisi. 1914 yılına kadar proletaryanın enternasyonal örgütü olan II. Enternasyonal, 1914 ve sonrasındaki devrimci gelişmeler karşısında eski, barışçıl yöntemleri sürdürmeye çalışmış, savaş karşısında sosyal şoven politikalar izlemiş, bunun karşısında büyük bir yıkıma uğramıştı. Proletaryanın uzlaşmaz devrimci mücadelesini sürdürenler devrimci ayaklanmalara yönelmişti. Günümüzde Avrupa'da çok yaygın olan örgütler II. Enternasyonal'in reformist ve oportünistlerinin akıbetiyle karşı karşıya kalmaya başlıyorlar. Proletarya ve emekçiler devrimci eylemlere yönelirken, burjuva yasallığı aşan reformist kalıpları yıkan eylemler yaparken, on yıllardır mücadeleyi dizginleyen reformizmi de yıkıma uğratmaya başlıyorlar. Proletaryanın eylemleri on yıllardır süren niteliğini aşmaya başladığında, sınıf uzlaşmacısı reformist ve oportünistleri de aşılıyor.

Ayaklanma ve devrimlerle karşı karşıya kalan emperyalist sermayenin tutunduğu dallar elinde kalıyor. Gideceği yer, kaçacağı delik yok. Emperyalizm en güçlü olduğu merkezlerinde darbeler yemeye başladı. Proletarya, Avrupa'da eski kalıpları yıkarken yeni bir dünya kurma yolunda ilerliyor.□

YIĞINLARI DEVRİME HAZIRLAMAK

Milyonlarca insanın feryadı her gün biraz daha yükseliyor. Artık bıçağın kemiğe dayandığı yerdeyiz. Toplumun derinden sarsan açlık ve işsizlik, yoksulluk ve sefalet, “mahşerin dört atlısı” olarak kol geziyor ortalıkta. İnsanların geleceğe dair umutları hızla tükeniyor. Bunun kendisi için ne kadar tehlikeli olacağını sezen burjuvazi, durmaksızın insanları 29 Mart’ta sandık başına davet ediyordu.

29 Mart seçimlerinden sonra bir şey değişti mi? “Garip guraba”nın karnı doydu mu? Hayır. IMF ile stand-by anlaşması yapılırca bir şey değişecek mi? Halkın biraz daha fakirleşmesi, umüğünün biraz daha sıkılması anlamında evet, olumlu anlamda ise hayır. Hükümetin açıkladığı önlem paketleriyle değişecek mi? Hayır. Örnek, Özel Tüketim Vergisinin indirilmesi, halkın yaşamında ne değiştirdi? Hiçbir şey...

Geriyse, “hamdolsun”dan başka ne kalıyor? Hiçbir şey. Hamdolsun işsiziz, hamdolsun açız, hamdolsun bir kuru ekmeğe, başımızı sokacağımız bir eve, üstümüze giyecek bir iki giysiye muhtacız. Din, karın doyuruyor mu? “70 milyon müslüman” olmak, insanları açlıktan, işsizlikten, yoksulluktan, sefaletten koruyor mu? Hayır. Herkes “bir dokun bin ah işit” durumunda. Din, iman kimin umurunda; herkes iş, ekmek derinde. Herkes bir sonraki gün ne yiyeceğini, ne içeceğini, sokağa nasıl çıkacağını, varsa işi, işine nasıl gideceğini, yoksa akşamı nasıl edeceğini düşünüyor.

Halkın beklentisi ne? Ekonominin düzelmesi, işsizliğin son bulması. Ürününün para etmesi, siftoh yapmadan evlerine dönmek... Kıscacı insan gibi yaşamak. Bunun için gerekli olan asgari para, kira, ulaşım vb. hariç 750 lira. Bugün ortalama işçi ücreti ne kadar? 500–600 lira. Yani işçiler bir işte çalışıyor ve paralarını düzenli alıyor olsalar bile, asgari yaşam koşullarını oluşturamıyorlar. Yoksul köylülerle, esnafların durumu daha kötü. Onların böyle sabit aylık gelirleri de yok. Emekçilerin çoğu emekçi semtlerinde, gecekonduarda oturuyorlar. Bu insanların çoğu çözümü nerde görüyor, onlar için devrim ne ifade ediyor? Birçoğunun çözümünün ne olduğunu bilmediğini ya da kafasında hiçbir çözüm olmadığını söyleyebiliriz. Ama, aynı zamanda yine çoğunun, çözüm aradığını da...

En hafif tabiri kullananlar, “bu böyle gitmez” diyor. İçlerinde öfke ve isyan günden güne daha da büyüyor. Elbette hemen birilerinin söylemesiyle devrim için harekete geçecek durumda değiller. Ne diyor Lenin, “Bir partinin ögüdüyle düzinelerce milyon insan devrim yapmaz(...) Yeneliyorum, onlarca milyon insan, ısmarlama devrim yapmaz, onlar bunu üzerlerine umarsız bir yoksulluk çökerse, halk, dayanılmaz bir durum içine düşerse, onlarca milyon insanın genel atılımı, kararlılığı tüm eski bariyerleri kırıp attığında ve gerçekten yeni bir yaşam yaratacak durumda olduğunda yapar.”

Şimdi Türkiye ve K.Kürdistan’da insanlar, bu kerteye gelmiş durumdadırlar. Umarsız bir yoksulluk, insanların üzerine bir karabasan gibi çökmüştür. Ve kitleler, bölükler halinde devrimin saflarına geçmektedirler. Şimdi kitlelerin hareketinin deneyimine önem vermek, her defasında onun ne durumda olduğunun somut analizini yapmak ve ondan öğrenmek gerekiyor. Bunun için kitle hareketinin içinde yer almak ve yığınlarla nasıl yaklaşacağımızı bilmek gerekiyor.

Açık ki, kuru, ezberlenmiş bir ajitasyonla onların yüreğini kazanamazsınız... Onların yüreğini kazanmak için onların nasıl, hangi koşullarda, ne yaşadığını bilmek gerekiyor. Ve açık ki, bu da öyle onlara “teğet geçerek” olmaz. Ancak emek ve zaman harcamayarak olur. Kelimenin gerçek anlamında emek ve zaman harcamadan, kimsenin “insanlar niye bizim yanımıza gelmiyorlar?” demeye hakkı yoktur. Unutmamalıyız ki, “tarlada izi olmayanın harmanda yüzü olmaz”. Krupskaya, Lenin’i anlatırken, “...yığınları neyin heyecanlandırdığını, neye ilgi duyduklarını dinlemek, ruh hallerini gözlemek, sıkıntılarının karakterini bilmek ve bu

sıkıntıları hissedebilmek... Vladimir İlyiç’in özellikle yapabildiği şey işte buydu” diyor (İşte Lenin, sf.319). Ancak böyle yoğun bir çabayla yığınların ruh halini anlayabiliriz. Onlar neye üzüldü, neye sevinirler bilebiliriz. Sonrası mutlaka gelecektir.

Emek-sermaye çelişkisinin bu denli yoğunlaştığı bir ortamda, son tahlilde belirleyici olacak olan sınıf savaşımıdır. Ve yine biz Lenin’den biliyoruz ki, “her sınıf savaşımı, politik bir savaşımıdır”. Bunu ters çevirip söylediğimizde de doğrudur: “Her politik savaşım, bir sınıf savaşımıdır”. O halde bugün sınıf savaşımı, onun ulaştığı düzey anlaşılmadan hiçbir şey anlaşılabilir. Haliyle yığınların içerisinde geçtiği süreç, biz onlara ulaşamamış olsak dahi, bir sınıf savaşımı sürecidir. Kendiliğinden ya da bilinçli bir şekilde yığınlar bu sürece girerler. Biz o sürece, belki başında, belki ortasında, belki sonunda dâhil olabiliriz. Önemli olan, kitle hareketinin deneyimine önem vermek, yığınların en iyi pratik içinde, kendi eylemlerinin deneyimiyle öğreneceklerini bilmektir.

Türkiye ve K.Kürdistan’da, ortaya çıkan asıl yığın hareketinin derinlemesine geliştiği ve sızramalar yaptığını görmek gerekiyor. Sözlüğümüzün dayandığı gerçekleri görmek istemeyenler, Hrant Dink eylemine, 2007, 2008, 2009 1 Mayıslarına ve Newroz gösterilerine baksınlar. Bu eylemlerin hepsinde, devrimin nasıl kuvveden fiile çıktığını görecektir.

“Sessiz ayaklanma” nasıl büyüyor ve kulakları sağır edeceği o güne nasıl sabırsızlıkla hazırlanıyor, görmek gerekiyor. İnsanlarda öfke ve umutsuzluğun nasıl yan yana büyüdüğünü görmek zor değil. Bugün toplumun büyük bir çoğunluğu halinden memnun değildir. Milyonlarca insan, kredi kartlarıyla geçinmeye çalışıyor. İnsanların çoktan son limitlerini aştıkları... artık çoğunluğunun “mağdur” olduğu gizlenemez bir gerçeklik haline almıştır. Üzerinde yaşadığımız topraklarda yaşanacak yeni bir ayaklanmanın adının “kredi mağdurları ayaklanması” olması işten bile değil.

Bu durumda ajitasyon ve propagandanın kat be kat artırılması ve bunun eylemin içinden olması önemli. Sınıflar mücadelesinde denge her zaman değişebilir. Son sözü söyleyecek proletaryadır. O, kendisini engelleyen, yolunun üstüne çıkan her engeli bir örümcek ağı gibi kenara itip kendisine ve emekçi sınıflara yol açmalıdır.

Newroz, Türkiye ve K.Kürdistan’ın ne büyük ayaklanma potansiyeli taşıdığını bir kez daha göstermiştir. Kürt halkındaki serhıldan ateşi, hiçbir şekilde sönmüyor, söndürülemiyor... K.Kürdistan halkının özgürlüğü için mücadele, şimdi Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için olmazsa olmazdır. Halkların mücadele birliğinin yükseltilmesi, yığın hareketinin en güçlü kaldıraçlarından biri olacaktır. Bu konunun altı, kalın çizgilerle çizilmelidir. Çünkü devrimin önü, bugün bir tasfiye süreciyle kesilmeye çalışılıyor. Buna izin vermemek, devrimimiz için hayati bir önem taşıyor.

Devrim, sınıfsal ve ulusal çelişkilerin içinden sökün ediyor. Ekonomik ve siyasi krizin daha da derinleşmesiyle, burjuvazinin hesapları tutmayacaktır. Yığın hareketinin kendinden emin adımlarla devrime doğru gidişi kaçınılmazdır. Emperyalist-kapitalist sistemin tepe noktalarında hasıl olan kaygılar boşuna değildir. Sistemin içinde bulunduğu krizden kolay kolay kurtulamayacağı itiraf edilmeye başlandı. Türkiye ve K.Kürdistan ise deyim yerindeyse kıyamete çeyrek kala bir pozisyonda bekliyor.

Devrimin gelişiminden ve zaferimizden emin olmamız gerekiyor. “Çünkü halk umutsuzluğun kıyısındadır ve biz, tüm halka güvenli bir çıkış yolu gösteriyoruz” (Lenin, Marksizm ve Ayaklanma). Bu “güvenli çıkış yolu”na doğru yürüyecekleri, tarihin tüm devrimlerinden öğrenilen dersle kanıtlanmıştır.

Bizim yapmamız gereken, bir an olsun zaman kaybetmeden yığınları buna hazırlamaktır. Tabii, en başta da kendimizi...□

SOSYALİST KORE'Yİ SAVUNMAK BİR GÖREVDİR

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Mayıs ayının son haftasında gerçek anlamda bombayı patlattı. Sosyalist Kore'nin resmi haber ajansı KCNA, yerin on kilometre altında bir nükleer bomba denemesinin başarıyla sonuçlandığını dünyaya bildirdi. Açıklamada: "nükleer denemenin, toprak bütünlüğünün, ülkenin, ulusun ve sosyalizmin korunmasına, barışın garanti altına alınmasına ve Kore Yarımadası ile bölge güvenliğinin korunmasına katkı sağlayacağına" yer verildi.

Sosyalist bir ülkenin hayati önemdeki kaynaklarını nükleer bomba yapımına harcamış olması, kuşkusuz, acı vericidir. Bu acıyı en derinden hissedenlerin başında Sosyalist Kore yöneticilerinin geldiğinden kuşku yoktur. Fakat bu olay, başlı başına, emperyalizmin hala egemen olduğu bir çağda, sosyalist sisteme sahip ül-

kelerin kendilerini ancak en acımasız savaflara hazırlayarak koruyabildiklerine dair politik bir derstir. Emperyalist-kapitalist sistemin yanbaşında sosyalizmi yaşatmanın ve geliştirmenin çok acı bedelleri vardır. Sosyalist Kore bu bedelleri geçmişte de ödedi, şimdi de ödüyor. Irak, Afganistan ve şimdi adım adım Pakistan'da yaşandığı gibi, alçakça bir işgale uğramamak için Sosyalist Kore, son çareye başvurmuştur: Nükleer caydırıcılık.

Kore DHC'nin tepesinden, emperyalist işgal tehdidi, hemen hiç eksilmedi. Özellikle son birkaç aydır bu tehditler alabildiğine yoğunlaştı. Kısa süre önce, ABD ve G.Kore askeri birlikleri, o güne dek görülmemiş büyüklükte bir tatbikat gerçekleştirdi. Bu kadar büyük bir tatbikatın tek senaryosu vardı: İşgal. Gerçekten de yapılan, sosyalist Kore'nin işgal provasıydı. Sosyalist yönetim, hemen burnunun dibinde kendisine sallanan bu açık tehdit kılıcını görmezlikten gelemezdi. Yarımada barışın tehdit altında olduğuna dair tüm dünyayı uyarmaya çalıştı ama dinleyen olmadı. Ve ne yazık ki, bu uyarılara kulak tıkayanlar arasında bu kez Çin ve Rusya da vardı. İşte asıl tehlikeye buydu. Çünkü bugüne dek ABD'yi bir işgal hareketine girmekten alıkoyan iki ülke aradan çıkmış gibi görünüyordu. Bu nedenle sosyalist Kore, alçakça bir işgali daha başlamadan durdurabilmenin tek yoluna başvurdu ve nükleer bomba çalışmalarına hız verdi.

Affetmediler, Unutmadılar

Sosyalist Kore, 2. Dünya Savaşı sırasında Japon işgaline karşı silahlı mücadele yürüten komünist kadroların öncülüğünde kuruldu. Yarımada güneyden girerek işgal eden Amerikan kuvvetleri, 53. paralel üzerinde bir hat oluşturarak, ülkeyi fiilen ikiye böldüler. Kuzey sosyalist yönetim altında kalırken, işgale karşı savaşan yüz binlerce Koreli'nin toplama kamplarına atıldığı güney, emperyalist işgal altında yeniden şekillendi, askeri bir diktatörlük kuruldu.

ABD, 53. paraleldeki sınırın ihlal edildiği gerekçesiyle, 1950'de yarımada'yı yerle bir eden Kore savaşını başlattı. Esas amaç, tüm kapitalist dünyaya, sosyalizmin yayılmasını önleyen tek askeri güç olarak hegemonyasını tam anlamıyla kabul ettirmek ve İkinci Dünya Sa-

vaşından 30 milyon gibi inanılmaz bir insan kaybıyla çıkan savaş yorgunu sosyalist ülkeleri, yeni bir dünya savaşının içine çekmekti. Kore oltaya takılan bir yemdi.

Sosyalist kuzey bölgesine yapılan Amerikan bombardımanı öylesine ağırdı ki, kısa sürede, 2. Dünya Savaşı boyunca yapılan tüm bombardımandan çok daha fazlası gerçekleşecekti. Bu inanılmaz bombardıman altında Kuzey'de neredeyse taş üstünde taş kalmadı. Halk, uzun süre mağaralarda, yeraltı tünellerinde yaşadı, fabrikalar bile yeraltına taşındı, fakat halk teslim olmadı. Türkiye gibi, emperyalist-kapitalist sisteme bağlılığını kanıtlamak isteyen peşindeki pek çok ülkeyle el ele, ABD askeri birlikleri, taş üstünde taş bırakmadıkları Kuzey'i neredeyse tümüyle işgal ettiler. Fakat en kritik anda Çin Kızılordusu savaşa dâhil oldu ve Kore sınırını 2 milyondan fazla Çin askeri bir gecede geçti. Ve birkaç ay içinde işgalci birlikleri 53. paralelin güneyine çekilmeye zorladı.

Kuzey'deki halk, insan yapımı her yükseltinin ve evcil hayvanların bile bombalandığı ülkelerini, neredeyse sıfırdan başlayarak adeta taş devrinden uzay çağına taşımak için canlarını dişlerine taktılar. Emperyalist-kapitalist sistemle ve onun uşağı Güney Kore devletiyle asla barış imzalamadılar, asla affetmediler, asla unutmadılar.

Gerçekte Sosyalist Kore'nin işi zordu. Dünyanın en büyük dört ülkesine komşuydular. Bir yanda Çin ve Sovyet Rusya ve

denizin hemen karşısında tüm emperyalist azameti ve yenilmiş olmanın hazımsızlığıyla Japonya vardı. Ve elbette, Güney Kore adı ve bayrağı altında, yarımada'yı işgal altında tutmaya devam eden ABD.

Acımasız Doğa

Emperyalist dünyanın ambargosuna rağmen sosyalist Kore'de inanılmaz işler başarıldı. Bilimsel ve teknolojik gelişim, güneyin ABD ve Japonya sermayesinin neredeyse kürekle para desteği sağladığı endüstrisinin hiç de gerisinde değildi. Nükleer bilimi ve enerjisini de kullanmaya başlamışlardı.

Fakat ülke, dünyanın en büyük kara parçasıyla, dünyanın en büyük su havza-

sının bulunduğu noktadaydı ve oldukça kuvvetli hava sistemlerinin etkisiyle, dört-beş yılda bir büyük sel felaketleriyle uğraşmak zorunda kalıyordu. Korkunç siklon ve tayfun felaketleri, ülkenin tüm verimli tarım arazilerini silip süpürüyor ve ülke her seferinde bu yıkımı yeniden ve yeniden tamir ediyordu. Bu arada, doğal felakete uğrayan her ülke gibi dışarıdan gıda alımı gerçekleştirmeye kalktığına, emperyalist dünyanın alçakça şantajlarıyla karşılaşmak zorundaydı. Sosyalist Kore bu sıkıntıları özellikle, sosyalist sistemin dağıldığı 90'lı yıllarda çok çekti.

İşte bu kritik eşikten, sosyalist sistemin dağılmasından ve Çin'in emperyalist dünya ile ticari ilişkileri bozacak hiçbir a-

rıza istemediğini iyice belli ettikten sonra, Sosyalist Kore, ancak kendi kendini güvenceye alırsa emperyalist tehdidi savuşturabileceğini gördü ve nükleer silah çalışmalarına hız verdi.

Nihayet başardı. İlkini 2006'da yaptığı nükleer denemenin ikincisinde, en az on kat büyük bir gücü kontrollü patlattığını duyurdu. Bu, kuşkusuz, sosyalizmin ulaşmaya çalıştığı zaferlerden biri değil, ama emperyalist alçakları kendisinden uzak tutacak bir güvenceye sahip olmanın zaferiydi.

ABD, Japonya ve onların uşakları, istedikleri kadar havlayıp dursunlar, istedikleri kadar savaş tehdidini savurup dursunlar. Kore ne Irak'tır, ne Afganistan. □

HAZİRAN'DA ÖLMEK ZOR!

N a z ı m HİKMET ve Ahmed ARİF, iki şair, tepeden tırnağa insan. İki dünya şairi, namus işçisi yani, yürek işçisi, korkusuz pazarlıksız kül elenmemiş.

İki ustayı anmak için 7 Haziran Pazar günü Antep Ayışığı Sanat Merkezinde anma etkinliği düzenlendi.

Saat:13:30'da sunucu arkadaşımızın "Haziran'da Ölmek Zor!" şiirini okumasıyla anma etkinliğimiz başladı. Şiirin okumasının ardından, ilk önce Nazım Hikmet ve Ahmed Arif başta olmak üzere; tüm dünyada sosyalizm için savaşmış ve bu uğurda ölümsüzleşmiş, tüm devrim savaşçı ve sanatçıları için saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşundan sonra konuşmasını yapmak üzere Ayışığı sanat merkezi emekçisi arkadaşımız kürsüye davet edildi.

Konuşmasında " *Haziranda Ölmek Zor! İki şairimizi haziranda ayında uğurladık sonsuzluğa. Yanı sıra Haziran ayında yazarlarımızdan Orhan Kemal, Ayışığı Sanat Merkezi kurucularında Aysun Bozdoğan ve devrim savaşçılarından İhsan Özsoylu'yu da ölümsüzlüğe uğurladık. Buradan bir kez daha onları anıyoruz. Onlardan devraldığımız bayrağı zafere kadar taşıyacağız. Nazım Hikmet ve Ahmed Arif işçi sınıfının çıkarlarını savundukları için cezaevlerine atılmış sürgüne gönderilmiş ve vatan haini ilan edilmişlerdir.... Bugün kapitalistler işçi sı-*

nının şairlerini kendi tekellerine almaya çalışıyorlar. Onlar bizim şairimizdir buradan bir kez daha haykırıyoruz. Ve onların gösterdiği yoldan Ayışığı

Sanat Merkezi olarak işçilerin emekçilerin sanatını üretiyoruz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

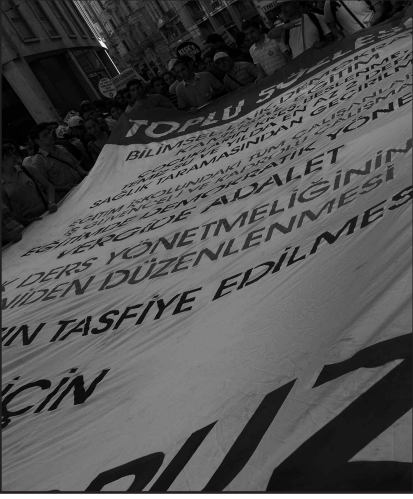
Konuşmanın ardından Ayışığı Sinema Atölyesinin hazırladığı ustaları anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyondan sonra Ekin Şiir Atölyesi sahneyi aldı. Şiir Atölyesi Nazım Hikmet'in "Güneşi İçenlerin Türküsü" şiirini dramatizasyon olarak sundu. Ardından Hasan Hüseyin'in Haziranda Ölmek zor şiirini de şiir dramatizasyonu olarak sunarak büyük beğeni topladı. Ahmed Arif ve Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan sunum seyirciler tarafından büyük beğeni ile alkışlandı. Ekin şiir atölyesinin ardından Grup Denize Ezgi sahneyi aldı. Nazım Hikmet ve Ahmed Arif'in şiirlerinden bestelenen ezgilerin ardından halay parçalarıyla zılgıtlar eşliğinde halaylar çekildi. Çekilen halayların ardından serbest kürsü oluşturuldu. Şairlere dair duygu ve düşüncelerin yanı sıra ustaların şiirleri de paylaşıldı. Serbest kürsünün ardından anma etkinliği son buldu.

UMUDUMUZ KAVGADA

KAVGAMIZ SANATIMIZLA!

ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

EĞİTİM - SEN SALDIRILARI PROTESTO VE TOPLU SÖZLEŞME HAKKI İÇİN ANKARA'YA YÜRÜDÜ

3 Haziran günü, saat

kin kısa bir açıklama yaptılar. Liseliler, "Okulda Öğretmenim, Sokakta Yoldaşım Ol" diyerek öğretmenlerine destek olduklarını dile getirdiler. Bu sırada DTP Milletvekili Sabahat Tuncel'in de alana destek için geldiği söyle-

nince Tuncel, "Yaşasın Halkların Kerdesliği" ve "Biji Brathiya Gellan" sloganlarıyla selamlandı.

Konuşmalar yapan Eğitim Sen şube yöneticileri, taleplerini tekrar dile getirdiler. Tüm illerde yürüyüşlerin tamamlandığını ve Ankara'ya gitmek üzere yola çıktığını, kendilerinin burada bekletildiğini söylediler. "Siz engelledikçe, biz daha çok yürürüz" dediler ve bu engelleme olmasa eylemlerinin çoktan sona ermiş olacağını belirttiler. "Siz barikatın arkasında bulunanların çocuklarını da biz okutuyoruz, onlar da bize emanet" dediler.

Akşam, saatler ilerledikçe, eğitim emekçilerine verilen destek büyüyordu. Bizler de, saat 21.00 civarında, "Mücadele Birliği" pankartımız, Deniz Gezmiş resimli tişörtlerimiz ve bayraklarımızla, "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" sloganlarımızı atarak kitleye katıldık. DEK imzalı "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak" ve "Tek Güçsüzlüğümüz Örgütsüzlüğümüz" dövizleri taşıırken, "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak" sloganlarımızı attık.

28 Ekim günü Mücadele Birliği Platformu'na yönelik yapılan operasyonda tutuklanan ve Eğitim Sen 4 Nolu Şube üyelerinden, işyeri temsilcisi Erdal Güzel'le dayanışma amacıyla hazırlanan el ilanlarımızı da dağıttığımız eylemde, bir arkadaşımız da Erdal Güzel'le ilgili kısa bir konuşma yaptı ve 28 Haziran günü yapılacak dayanışma etkinliğinden bahsetti.

Saatler 22.00'ye gelirken, Eğitim Sen yönetimi, eylemi sonlandıracağını açıkladı ve Ankara'ya gitmek üzere TRT binası önünde bulunan araçlara doğru yürüyüşe geçildi. TRT'ye kadar yapılan yürüyüşte eğitim emekçilerine sloganlarla eşlik ettikten sonra eylem alanından ayrıldık. □

14.00 civarında Galatasaray Meydanı'nda toplanan Eğitim-Sen'li eğitim emekçileri ve çeşitli demokratik kitle örgütleri, buradan bir yürüyüşle Taksim Meydanı'na giderek bir basın açıklaması yapmak istediler. Yapılacak basın açıklamasının ardından, Ankara'ya yapılacak olan yürüyüşe katılmak üzere yola çıkacaklardı. Toplu sözleşme hakkı için Ankara'ya yürümeyi planlayan emekçiler, KESK'e yapılan gözaltı ve tutuklama saldırılarını da protesto için basın açıklaması yapmak istediler. Ancak eğitim emekçilerinin önü polis barikatu ile kesildi ve yürüyüşlerine izin verilmedi. Emekçilere saldıran polis, Eğitim Sen 8 Nolu Şube yöneticilerinden birini gözaltına aldı. Kitlenin dağılmaması üzerine yeniden saldırıya geçen polis, bir kişinin yaralanmasına sebep oldu.

Dağılmayarak saatler boyu beklemeyi göze alan emekçiler, sürekli "Sokakta Kurduk Sokakta Savunacağız", "Yılgınlık yok Direniş Var", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz", "Devlet Güdümlü Sendika Olmayacağız", "Parasız Eğitim, Parasız Sağlık, Savaşa Değil Eğitime Bütçe" sloganları attılar. Saatler 17.30'a gelirken, Taksim'de açacakları dev pankartlarını açmaya karar verdiler. KESK imzalı "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve taleplerinin yazılı olduğu pankartları açarak bir süre daha slogan atan emekçiler, daha sonra oturma eylemine geçtiler. Eylem, marşlarla ve konuşmalarla devam etti. 2 Haziran ve 3 Haziran günleri arka arkaya Ankara -Kızılay'da sivil faşistlerin saldırısına uğrayan liseli öğrenciler de destek vermek için geldiler ve yaşadıkları saldırılara iliş-

KESK İZMİR ŞUBELER PLATFORMU'NDAN BASIN AÇIKLAMASI

1 Haziran günü saat 19.00'da KESK İzmir Şubeler Platformu tarafından tutuklamalarla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerinin destek verdiği basın açıklamasına bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak katkı sunduk.

Basın açıklaması Konak YKM önünden Eski Sümerbank önüne kadar yapılan yürüyüşten sonra gerçekleştirildi. Yürüyüş sırasında "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "KESK'li Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Susma Haykır Halklar Kardeşdir", "Gün Gelecek Faşistler Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" vb. sloganlar atıldı. Yürüyüş sonrasında basın metni okundu.

Okunan metinden sonra tutuklanan 14 KESK üyesinin bir an önce serbest bırakılması talebi dile getirilerek basın açıklaması sona erdirildi.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

EMEKÇİLER BİR ARAYA GELMEDEN

KESK'e saldırılar, burjuvazinin sınıfın devrimcileşen daha geniş kesimlerine saldırısının bir başka boyutu. Sermaye sınıfı, 1 Mayıs saldırısıyla emekçilerin bir araya gelişlerinin önünü kesmek için neler yapabileceğini gösterdi. Aynı şekilde emekçiler de bir araya gelmenin her fırsatını nasıl da kararlılıkla değerlendireceklerini gösterdiler. Elbette Taksim Alanı'nda toplanacak beş yüz bin ve hatta daha fazla emekçinin görkemine tahammül yok. Yapısal krizin boğazlara sarıldığı bir zamandayız. Sermaye, nefesi kesildikçe emekçilerin nefesinden çalışıyor. Duvarlar daha da yükseliyor. Kameralar hayatımızın neredeyse her alanına girdi. Burjuvazinin her türlü saldırısını göze alarak yola çıkmış onbinleri engelleyebilmek için nasıl da bütün bir şehri iç savaşın tüm askeri gücüyle kuşattığını hepimiz gördük. Bu duruma hala iç savaş dememek için ya kasıtlı olmak gerek ya da ileri derecede kör.

Emperyalizmin ve kapitalizmin yapısal krizi onu ayaklarından kendi bataklığının içine hızla çekiyor. Tüm dünyada işten çıkarılan, yaşamdan kovulan ya da 19. yüzyıl burjuva gericiliğini aratmayacak koşullarda çalışmak zorunda bırakılan yığınları zapt etmek oldukça güç. Burjuvazi dişiyile, tırnağıyla köklere yapışıp onları çekip kopararak tutunmaya çalışıyor. Ama bu durum, onu rahatlatmak şöyle dursun, her geçen gün düşmanlar cephesini büyüyüp ağırlığını arttırıyor. Son bir yıl içinde işçi, köylü, emekçi, esnaf ya da öğrenci kesiminden burjuvazinin saldırısına, baskılarına ya da dayattığı sefalet ve çürümeyle maruz kalmamış bir kesim yok. On yılların içinde bir kez rastlanacak saldırılarla neredeyse her gün karşılaşyoruz.

Sermayenin bu saldırganlığını anlamakta sorun yok. Zaten bütün kesimler, hatta kendi medyası bile çoğu zaman şaşkınlığını gizleyemiyor. Herkes bütün bu olup bitenlerin son derece farkında. Emekçilerin tepkisizliğinden şikâyet edenler bile kendilerini Taksim Meydanı'nın dışına zor attılar. Sistemin kalın yasal çizgileriyle etrafları sarılmış sendikalar bile sınırlarında delikler açıldığının farkında. Emekçiler her gün onları biraz daha ileri itiyor. Kapitalizmin önünü kestiği üretici güçler tüm gelişmişlikleriyle sınırları zorluyor.

KESK'in en ileri kesimlerinin sınıfla bağlarını kopararak git-tikçe açılan bu deliği yamamaya çalışan sermaye, ne kadar nafile bir çaba içinde olduğunun elbette farkında. Sadece zaman kazanma peşinde. Erdal Güzel öğretmen gibi sınıfının öğretmeni olmaya hayatını adanmış pek çok öğretmen ve aydın var oldukça aydın-

lanma ve ayaklanma sürecidir. 19 Aralık operasyonu sınıfın bilinçlenmesinin önünü kesmeye çalışan burjuvazi, emekçilerin devrimci öncülüyle bağı koparamadığını, dahası içlerinden devrimci öncüler çıkarmaya devam ettiğini gördükçe çılgına dönüyor. Bundan bir süre önce "ne iş yaptıkları bilinmeyen (?) bir avuç vatan haini" olarak göstermeye çalıştığı devrimciler, şimdi işçi ve emekçilerin ta kendisi.

Burjuvazinin cephesi böyle. Emekçiler cephesi ise her geçen gün artan ekonomik ve politik saldırıları artık şaşkınlıkla karşılamıyor. Arka arkaya ve sürekli başka yönlere saldırarak emekçileri hem bölen hem de şaşkına uğratan sermaye, karşısında tüm bu oyunların içinden mücadele birliğini çıkarmayı başarmış yığınları buldu.

Toplu İş Sözleşmesi (TİS) hakkı için Ankara'ya tüm illerden yürüyenleri uğurlamak, KESK'in uğradığı saldırıları ve 14 tutuklamayı protesto etmek isteyen emekçiler her yerde karşılarında devlet güçlerini gördüler, saldırılarla karşılaştılar, yolları kapattılar, gece yarılarna kadar alanlarından ayrılmadılar. Uzun süren özlük ve ekonomik haklar etrafında dönen daralmışlık içinden çıkan acil eylem kararları ve politik mücadele... 1997'lerde Kızılay'dan yüzünü meclise çeviren "Gemileri Yaktık Geri Dönüş Yok" diyen, "Barikatı Yıktık Sıra Mecliste" diyen kitle daha da olgunlaşmış, birleşmiş ve kararlılık kazanmış olarak yola çıkıyor.

Emekçilerin neye ihtiyacı var? Devrimci güçlerden alacakları bilince ve birliğe... Tüm devrimci güçlerin bu dönemde iki temel görevi olmalı. Sınıfın iktidar hedefine yönelmesi için bilinçlenmesini sağlamak. Bu yolla onları yıllardır dolanıp durdukları uzun ve bitimsiz reformist, uzlaşmacı yollardan kurtarmak. İkincisi sınıfın içinde yaratılan günlük çıkarlar üzerine kurulu ayrılıkları ortadan kaldırarak emekçi kesimler arasındaki bağları, dayanışmayı güçlendirmek.

Devrimci Emekçi Komiteleri, birlik, mücadele, dayanışma ve iktidar organları olan komitelerin yaşam bulması için bu perspektifle çalışır. İşçi sınıfının iktidarı için mücadeledeki yerini tüm kesimlere anlatmalı onlara komiteleşme sürecinde öncü olmalıdır.

İKTİDAR DIŞINDA HER ŞEY HİÇBİRŞEYDİR!

**Devrimci Emekçi Komiteleri
(DEK)**

AYIŞIĞIMIZ AYSUN BOZDOĞAN

1975 yılında Adana'da doğdu Aysun Bozdoğan. Lise yıllarında mücadele ile tanıştı ve kafasındaki soruları çözüme kavuşturdu. 9 Eylül Üniversitesi'ni kazanmasıyla birlikte kavgaya hiç tereddütsüz atıldı. İzmir'de kalmış olduğu 1 yıl boyunca Devrimci Öğrenci Birliği'nin(DÖB) tüm çalışmalarına katıldı ve sorumluluklar üstlendi.

Üzerine aldığı sorumlulukların hepsini tereddütsüz ve eksiksiz, canla başla çalışarak yerine getirdi. Bulunduğu her alanda, yaptığı her işte aynı sorumluluk, aynı özen ve aynı ilgiyle çalışması kendisini tanıyan tüm insanlarda hayranlık uyandırıyor. Mücadelesini 1994 sonbaharıyla İstanbul'da sürdürmeye başladı. Bu dönemlerde Genç Ekin Sanat Merkezi ve

DÖB'ün çalışmalarını da aktif olarak sürdürmekteydi.

1 Mayıs'ta, 1 Mayıs Alanına Taksim'e diyen Leninistler 1995'te tüm engellemelere karşın pankart ve sloganlarla Taksime çıktılar. İlk defa burada gözaltına alındı. Bu 1 Mayıs'tan sonra çeşitli eylemlerde gözaltılar yaşayacaktı. Bu gözaltılardan birinde gördüğü işkencelerden ötürü kolu kırılacak ama çalışmalarını aksatmadan, yılmadan devam et-

tirecekti.

İlk tutuklanması 1996 yılının Şubat ayında oldu. Bayrampaşa Cezaevi'nde kaldı. 20 Mayıs'ta başlayan ve Ölüm Orucu'na çevrilen eylemin ilk günlerinde tahliye oldu. Açlık grevinin başladığı o gece şunları yazmıştı: "Hayatımda ilk defa uzun süreli bir açlık grevine başlıyorum. Çok heyecanlıyım. Mutlaka başaracağımıza inanıyorum." O yıl bu yürüyüşü tahliye oluşuyla kaçırmıştı. Ama yıllar sonra daha destansı bir yürüyüşte zafere saplanan bir ok olacaktı. Cezaevinden tahliye olunca yine dört elle işlere sarıldı. Bu dönemde Devrimci Emek Dergisi'nin yazı işleri sorumlusu olmuştu. Genç Ekin çalışmalarına bir de dergi çalışmaları eklenmişti.

1997'de yeniden tutuklandı ve bu sefer Ümraniye Cezaevi'nde kısa bir süre kaldı. Tutuklanmak onun için bir ilk değildi. Yıllar sonra İzmir'e giderken kavgada daha da çelikleşmiş, yoğrulmuştu. İzmir'de Mart Ekin Sanat Merkezi'nin hareketli ve yoğun çalışmalarını hiç aksatmadan yürüttü. Operasyonlar ve mücadelenin sertliği onun tek başına çalışmalarını üstlenmesini gerekliliğini getirmişti. Ve Aysunumuz İstanbul-İzmir yollarında kavgada yeni deneyimler elde ederken genç insanları kavgaya yetiştiriyordu. Dağılanı, yıkılanı, sabırla emekle, fedakârlıkla yeniden inşa etmek, var olanı ileriye taşımak Aysunumuzun kısa ve hareketli yaşamını tek bir cümlede özetler.

1999 Aralık ayında yine Ümraniye Zindanıdaydı. İşkencelerin arasından hep o dimdik başıyla geçip, sınımsız gülen yüzüyle kucakladı yoldaşlarını. Cezaevinde de faaliyetlerini sürdürmekteydi. O üretimden bir başkasına, o grevden bir başka greve koşuşturmaktaydı. Faşizm, emekçilerin iktidar yürüyüşünü kan içinde boğma amacıyla zindanlara yönelik katliam planlarının ilk ipuçlarını Çankırı, Burdur, Bergama saldırılarıyla verirken devrimci ve komünist tutsaklar da o büyük kapışmaya bile diler silahlarını. Aysun Bozdoğan, Leninist Parti'nin bu süreci değerlendirişinin son derece bilincinde ve içindedi. Zorlu bir süreç olacağını biliyordu. Zafer için her şeyi yapmaya hazırdı. Partisine daha o zamandan bildirmişti ölüm orucu gönüllüsü olduğunu. Bozdoğan, Leninist Partinin ilk Ölüm Orucu gönüllülerindendi. 19 Aralık saldırısını sanki bir randevuya gidercesine rahat, bir sıra neferinin sadeliğiyle yiğitçe ve cüretle en önde karşıladı.

Büyük bir disiplin ve soğukkanlılıkla yapması gerekeni yapar, her işe koşmaya hazır, her an tetikte, coşku ve sevinçle yürütürdü kavgayı. Ölümün o çok yakın olduğu sayısız anlardan birinde sınımsız tutup yoldaş ellerini avuçlarında "yoldaşlar burada sizlerle olmaktan çok mutluyum. Yoldaşlarımı, partimi çok seviyorum" der ışıltılı gözleriyle. Dövüşmenin, faşizmi zindanlarda bir kez daha yenmenin sabırsız coşkunluğunu Ölüm Orucuna başladığı günlerde ve aylarda sürdürdü.

Aysun Bozdoğan yoldaşımız Ölüm Orucu eyleminin 186. gününde 26 Haziran 2001 tarihinde ölümsüzleşti. □

EMPERYALİST SAVAŞLAR ENGELLEYİ

Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin (KDHC) yaptığı atom bombası denemesi, Mayıs ayı boyunca neredeyse tüm dünyanın gündemini oluşturdu. "Dünya savaşın eşiğinde" diye duyurdu emperyalist ajanslar. Dünya barışı tehlikede diye buyurdular, sanki dünyada böyle bir şey varmış gibi. Ve sanki ABD, "İkiz Kuleler"ini kendi elleriyle yerle bir ettikten sonra, dünya halklarına karşı bir dünya savaşı başlatmamış gibi.

Kolayca tahmin edilebileceği gibi, KDHC'nin nükleer denemesine karşı en büyük yaygarayı ABD kopardı. Arkasından, efendisini "sadaqatle" izleyen Kapitalist Kore'nin (kendileri buna Güney Kore diyorlar) küçük havlamaları duyuldu. Japonya, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında onuru ABD askerleri tarafından ayaklar altına alınan, arkasından Hiroşima ve Nagasaki'de binlerce yurttaşını ABD'nin atom bombasına kurban veren bu emperyalist devlet, ABD'yi takip etti. Tehditle Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni korkutup sindirebileceğini sandı.

ABD, hala dünyanın efendisi edasıyla ortalıkta gezinen bu elleri kan içindeki emperyalist devlet, atom silahı bulundurma tekelinin kendisinde ve kendisinin uygun gördüğü ülkelerde olabileceğini, dünyaya, kanıksama derecesinde, kabul ettirmeye çalışıyor. Kendi depolarında bekleyen, dünyayı birkaç kez yok etmeye yetecek sayıdaki atom bombalarına bakmadan, büyük bir utanmazlıkla, bir atom denemesi yaptı diye, KDHC'yi "savaş kışkırtıcılığı" ile suçlamaya başladı. Esti, güreledi ve burjuvaların moda deyimiyle "uluslararası toplum"u KDHC'ye karşı "birleşik cephe" oluşturmaya çağırdı. Kullandıkları kavramlar bile devrim cephesinden çalınma hırsızlık malıydı.

Uzun yıllardır ABD'nin işgal ve tehdit politikalarının onay merkezi olarak çalışan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üyeleri, efendilerinin çağrısına

icap etmekte gecikmediler. Sosyalizm ve dünya devrimi ile ilgili her kritik durumda ABD'nin politikalarını bir şekilde onaylayan Çin ve Rusya bu sefer de çizgilerini bozmadılar. Güvenlik Konseyi Sosyalist Kore'ye yaptırım kararını bir gecede çıkardı. ABD'nin amacı belliydi. Nara atarak mahalleyi sindirmeye çalışan kabadayı gibi Sosyalist Kore şahsında bütün dünya devrimci hareketine, devrimci proletaryaya ve emekçi halklara gözdağı vermeye; taşları bağlayıp itlerini ortalığa salarak emperyalist - kapitalist dünyanın gittikçe sarsılan caydırıcılığını yeniden kurmaya çalışıyordu. KDHC'nin atom bombasına sahip olduğunu açıklaması bütün bu planları yerle bir etmişti.

KRAL ÇIPLAK

ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist efendiler, hala dünyanın efendileri havasıyla ortalıkta dolaşa dursunlar, durumun hiç de öyle olmadığını, köprüünün altından çok sular aktığını, kimse itiraf etmese de herkes biliyordu. Ne ABD emperyalizmi eski "kudretli" günlerindeydi, ne de diğer emperyalistler eski güçlerindeydiler. Amiyane tabirle, durumu çaktırmak istemeseler de kralın çıplak olduğunu dünya âlem görüyordu.

KDHC, emperyalistlerin durumunu örten şeffaf şalı çekip aldı. Emperyalistlerin tehditlerine yeni füze denemeleri yaparak ve gerekirse yeni atom bombası denemesi yapacağını açıklayarak yanıt verdi. Emperyalistlerin tümüne birden yapılan bu meydan okuma öncelikle ve özellikle ABD'yi çileden çıkardı. Çünkü bütün o kükremelerin, bütün o tehditlerin işe yaramaz, boş şeyler olduğu; emperyalistlerin bir şey yapamayacakları, ellerinden bir şey gelmediği ortaya çıkmıştı. Kısacası, Sosyalist Kore, herkesin görüp bildiği ama dile getiremediği şeyi yüksek sesle haykırdı: Kral çıplak.

Aslında ABD emperyalizminin korktuğu başına geldi demek gerekir. E-

gemenliği günden güne sarsılan, içten içe çöken ve dağılan ABD emperyalizmi, tehditlerle, askeri güç gösterileriyle, savaşlarla, mahalle kabadayısı davranışlarıyla gerçek durumunu gözlerden ırak tutmaya, gizlemeye çalışıyordu. Sosyalist Kore'ye çatması ve ondan hiç beklemediği bir direnişle karşılaşması tüm bu çabalarını boşa çıkardı. Afganistan, Irak, Filistin, Latin Amerika ve daha pek çok yerde yediği darbeleri KDHC'nin meydan okuması perçinledi. O artık sözüne kulak asılmayan, tehditlerine pabuç bırakılmayan, kimseye dış geçiremeyen, deyim yerindeyse, tekmelenen, horlanan bir "dev"di. Hiç olan bir "dev".

EVİRİM VE ZOR

ABD öncülüğündeki emperyalist-kapitalist ülkelerin ve onların peşinden sürüklenen Çin, Rusya gibi ülkelerin Sosyalist Kore'ye bu sert tepkileri neden? Gerçekte bir nükleer savaştan duydukları korku ve insanlığı nükleer bir felaketten koruma endişesi mi bu tepkiye neden olan şey? Böyle olmadığı biliniyor. Dünyayı, insanlığı nükleer savaşla tehdit edenler, Sosyalist Kore karşısında yaygara koparanların ta kendisidir. Bu o kadar bilinen bir gerçek ki ispata dahi gerek yok.

Emperyalist-kapitalist devletlerin son yıllarda silahlanma için yaptıkları harcamalara şöyle bir göz atmak durumu anlamaya yeter. Burada can sıkıcı rakamlara başvurmaya gerek yok ama şu kadarını söyleyelim, emperyalist-kapitalist devletler, Çin ve Rusya, harıl harıl savaş hazırlıkları yapmakta, bu hazırlıklar kimi zaman açıkça itiraf edilmekte, kimi zaman da askeri tatbikatlar, silahlanma yarışı, yeni silah denemeleri biçiminde kendini açığa vurmaktadır. Kafkasya'da savaş baltaları çoktan gömüldükleri yerden çıkarılmış; Kuzey Kutbu üzerindeki hak iddiaları için kılıçlar bilenmeye başlanmış bile.

KAPİTALİZMİN YIKIMINI EMEYECEK!

Ve işte bu devletler, şimdi atom bombası denemesi yaptı diye KDHC'ni "savaş kışkırtıcılığı" ile suçluyorlar. Özellikle çöküş sürecindeki ABD, en büyük yaygarayı koparan devlettir. Çünkü o atom silahı tekelinin kendinden ve bazı işbirlikçilerinden başkasına geçmesine tahammül edecek durumda değil.

Nedeni basit ve anlaşılabilir. ABD emperyalizmi, kendinin ve kendisiyle birlikte tüm emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü zor yöntemlerine başvurarak, savaş, şiddet ve işgallerle durdurma çalışıyor. Bu amaç çerçevesinde

ABD emperyalizmi, iki binli yılların başından beri dünya proletaryası ve emekçi halklarına karşı başlattığı dünya savaşını daha ileri boyutlara taşımanın hazırlıklarını yapıyor. Kafkasya'da, Ortadoğu'da, Afrika'da ve şimdi de Uzakdoğu'da bu hazırlıkların somut biçimlerini görmek mümkün.

Ama kapitalist sistemin çöküşünü savaş ve diğer zor yöntemleriyle önlemeye çalışmak nafile çabalardır. Çünkü kapitalist sistemi, kapitalist üretim tarzını bu dağılma ve çöküş noktasına getiren, kapitalist üretimin gelişme evriminden başkası değildi. Yani kapitalist üretim tarzını çöküşe sürükleyen etmen bir dış etken değil, iç çelişkilerdir, kapitalist üretim biçiminin bizzat kendi hareket yasalarıdır. Zaten bir tarihsel üretim tarzı kendi gelişme evriminin yükseliş çizgisinde ise, hiçbir dış etken onu yıkıma sürükleyemez. Buna karşılık, bir tarihsel üretim biçimi, gelişme evriminin iniş çizgisine bir kez geçtikten sonra hiçbir güç bu üretim tarzını yıkımdan kurtaramaz.

Yine de süreç basit ve kolay biçimde ilerlemez. Tarih sahnesinden çekilme zamanı gelmiş olan her üretim biçiminin egemen sınıfı varlığını sürdürmek için son bir çabaya, son bir girişime başvurmadan edemez. Savaş, işgal, baskı, terör, kısacası zor yöntemleri, onun elindeki son araçlardır. Yani ABD ve diğer emperyalistle-

rin, burjuva devletlerin bu gün başvurduğu araçlar. Peki sonuç? Önce şunu söyleyelim: Zor, ekonomik evrimi gerçekten durdurabilecek bir güç olsaydı, ne Roma İmparatorluğu ne de tarihteki öteki başka imparatorluklar yıkılırdı. Tarihten de şunu biliyoruz; zor, ekonomik evrim ile çatışma içine girdiği her durumda, birkaç istisna dışında, ekonomik evrime her zaman yenik düşmüştür.

Ekonomik evrim hangi yöne doğru ilerliyor? Üretici güçlerin muazzam derecedeki gelişmesi ve emeğin toplumsal üretkenliğinde bu gelişmeye uygun düşen artış, artık her türlü egemen ve sömürücü sınıfı gereksiz, hatta toplumsal gelişmenin önünde bir engel durumuna getirmiştir. İşte tam da bu nedenle, egemen sömürücü sınıflar, daha somut olarak söylersek emperyalistler, burjuva sınıf, dünya gericiği, askeri ve politik zoru kullanmakta ne kadar usta olurlarsa olsunlar dünya tarihinin sosyalizm yönündeki evrimi karşısında yenik düşecek, aşılacak ve tarihin çöplüğüne atılacaklardır. Şimdi insanlık işte bu aşamaya varmış bulunuyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin son büyük buhranını, moda deyimle söyleyecek olursak, işte böyle okumak gerekir. Soruna bu açıdan bakmayanlar, ne son büyük buhranı ne de başta ABD olmak üzere bütün emperyalistlerin, gericilerin, burjuva dünyanın kudurganlıkla damgalanmış saldırganlığını doğru anlayabilirler. Ama onların saldırganlığı ve dünyayı, insanlığı büyük acıların ortasına sürükleme çabaları ne kadar somut ve gerçekse, insanlığın tarihsel gelişmesi, ekonomik evrimi karşısında yenilmeleri de o kadar kesindir.

Üstelik artık "Ayaklanmalar Yüzyılı"ndayız ve üstelik insanlığın örnek ve moral güç alacağı Küba'sı var, emperyalistlere ve uşaklarına meydan okuyan, atom silahına sahip Sosyalist Kore'si var.□

süreç basit ve kolay biçimde ilerlemez. Tarih sahnesinden çekilme zamanı gelmiş olan her üretim biçiminin egemen sınıfı varlığını sürdürmek için son bir çabaya, son bir girişime başvurmadan edemez. Savaş, işgal, baskı, terör, kısacası zor yöntemleri, onun elindeki son araçlardır. Yani ABD ve diğer emperyalistlerin, burjuva devletlerin bu gün başvurduğu araçlar. Peki sonuç? Önce şunu söyleyelim: Zor, ekonomik evrimi gerçekten durdurabilecek bir güç olsaydı, ne Roma İmparatorluğu ne de tarihteki öteki başka imparatorluklar yıkılırdı. Tarihten de şunu biliyoruz; zor, ekonomik evrim ile çatışma içine girdiği her durumda, birkaç istisna dışında, ekonomik evrime her zaman yenik düşmüştür.

F TİPİ ZINDANLARDA BASKILAR SÜRÜYOR

F Tipi Zindanlarda baskılar, çeşitli şekillerde ve çeşitli araçlarla devam ediyor. Bunların son örnekleri, Kandıra 1 Nolu F Tipi zindanında yaşandı.

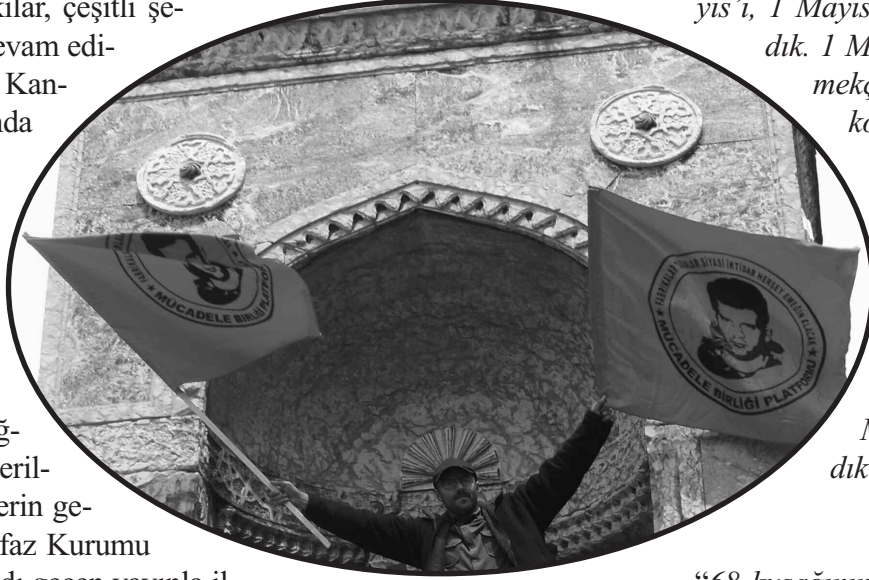
Yayınlarımız tarafından yayınlanmakta olan "Zafere Kadar Genç Yoldaş" dergisinin Nisan 2009 tarihli 45. sayısı, hakkında herhangi bir toplatma-yasaklanma kararı olmamasına rağmen, devrimci tutsaklara verilmemiştir. Görüşe gelen ailelerin getirmiş olduğu dergi, Ceza İnfaz Kurumu Müdürlüğü Eğitim Kurulu, adı geçen yayınlı ilgili, "Kürt Halkı ve Mücadele Birliği" başlıklı yazıdan dolayı, "Kuruma gelen her türlü yayının, kurum güvenliğini tehlikeye düşüren veya müstehcen haber, yazı, fotoğraf ve yorumları kapsayan nitelikte olup olmadığına karar vermek" ve "Mahkemeye yasaklanmamış olsa bile, kurum güvenliğini tehlikeye düşürdüğü veya müstehcen haber, yazı, fotoğraf ve yorumları kapsadığı eğitim kurulu kararıyla tesbit edilen hiçbir yayın kuruma kabul edilmez" hükümlerinden yola çıkarak zindandaki tutsaklara verilmemiştir.

Yine Reşat Güvenilir'in, 10 Mayıs 2009 tarihinde yazdığı mektup "sakıncalı" görülerek, "sakıncalı görülen yerlerinin karalanarak göndericiye geri verilmesi" kararı ile postaya verilmemiş, üzeri çizilerek kendisine iade edilmiştir. Reşat Güvenilir'in yazmış olduğu mektubu, üzeri karalanmış ve okunmayan yerleri (xxxx)le belirterek aşağıda yayınlıyoruz.

"1 Mayıs coşkusunu zindanlarda sürdürüyoruz. 12 Eylül sonrasının ilk 1 Mayıs kutlamasını Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar yoldaşlar gerçekleştirdiler. 1 Mayıs 1981'de çıkartıldıkları cuntanın mahkeme salonunda 1 Mayıs kutlaması yaparak proleter komünistlerin cüretini, kararlılıklarını gösterdiler. 13 Mart 1982'de isam edilen yoldaşlarımızın 12 Eylül sonrasının ilk Mayıs kutlamasını yapmaları, hem özel olarak bizim için, hem de genelde proletarya için tarihsel önemdedir. 13 Mart savaşıçılarının gerçekleştirdiği 1 Mayıs eyleminin kararlılığı, 1988'den bugüne, Taksim'de, 1 Mayıs Alanı'nda 1 Mayıs kutlanarak sürdürülüyor. Leninistler "Taksim'de Israr Devrimde Isrardır" diyerek, 15 yıl boyunca tek başlarına da olsa 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamayı başardılar.

Zindanlarda da her yıl 1 Mayıs coşkusunu yaşıyoruz. Leninist tutsaklar olarak 13 Mart Savaşıçılarının kararlılığını ve coşkusunu 1 Mayıslar'da zindanlarda sürdürüyoruz.

Geçen yıllarda olduğu gibi, bu yıl da 1 Nolu F Tipi Zindanında devrimci dostlarla birlikte belirlediğimiz etkinlikle 1 Ma-

yıs'ı, 1 Mayıs Marşı ve sloganlarla kutladık. 1 Mayıs 1977'de ölümsüzleşen emekçiler şahsında xxxxxxxxxxxx komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşunun ardından bir çok hücrenin havalandırmasında aynı anda 1 Mayıs Marşı'nı söylemeye başladık. 1 Mayıs Marşı'ndan sonra sloganlarla 1 Mayıs kutlamasını tamamladık."

"68 kuşağının içinden doğduğu dünya koşullarında, iç koşulların da itilimiyle 71 devrimci atılımını yaratan Denizler; Türkiye sosyalist hareketinde, kendilerinden önceki dönemde olmayan, devrimci marksist anlayışla hareket ettiler. Marx'ın belirlemesindeki gibi, "...aslolan dünyayı yorumlamak değil, değiştirmektir" diyerek devrimci bir çığır açtılar.

Bundan 37 yıl önce, askeri faşist cunta, 6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşları idam ederek devrimci mücadeleyi engelleyeceğini sandı. Ama nafile, buz kırılmış yol açılmıştı. Kısa sürede tekeli burjuvazinin ve faşizmin yanığı görüldü. Denizlerin açtığı çığırdan yürüyen Türkiye ve ... halkları devrimci mücadeleyi yükseltti; birleşik devrimi büyüttü.

Denizlerden buyana 40 yıldır kesintisiz olarak süren bu uzun mücadelede, biz, Denizlerin açtığı yolda ısrarla yürüyen leninist tutsaklar; Kandıra 1 Nolu F Tipi Zindanında Denizleri bir kez daha andık.

Leninist tutaklar olarak düzenlediğimiz anma etkinliğimize diğer devrimci tutsakları da davet ettik. Belirlenen saatte, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan şahsında xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx komünizm mücadelesinde ölümsüzleşen tüm savaşıçılar amosına saygı duruşuyla başladık anma etkinliğimize. Aramızdaki en genç leninist tutsak, saygı duruşu sırasında kısa bir şiirle çınlattı F tipizindanın hücrelerinin. Sonra hep bir ağızdan söyledik "Nurhak Sana Güneş Doğmaz" marşımızı. Ayrı ayrı hücrelerden devrimci tutsakların marşları, stranları, şirleriyle süren etkinliğimizde yine hep birlikte "Şarkışla" türküsünü de söyledik. Marşlar, stranlar ve şiirlerle coşumuz daha da arttı. Biz leninist tutsaklar; hep birlikte söyledik Komşol Marşımızı. Etkinliğin sonunda her biri bir devrim çağrısı olan sloganlarımızı haykırdık hep birlikte...

Devrimci tutsakların da katılımıyla Birleşik Devrimimizin yolaçıcıları Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşları, devrimin bayraklarını F tipi zindanında öfkemizi ve kararlılığımızı yükselterek bir kez daha yükselttik."□

İZMİR'DE KENT AŞ. İŞÇİLERİNE POLİS SALDIRISI

İzmir'de DİSK Genel İş 5 Nolu Şube üyesi olan 300 Kent AŞ. işçilerine polis saldırdı. 8 Haziran 2009 tarihinde saat:17.30 civarında yaklaşık 9 tane polis panzeri ve 300 çevik kuvvet polisi, işçilerin bulunduğu şantiye önüne barikat kurarak gövde gösterisi yapmaya çalıştı. İşçiler, eşleri ve çocukları yaklaşık 40 kişiydiler saldırı olduğu zaman. Saldırıya hazırlıksız yakalanan işçiler, tek vücut olarak polis panzerlerinin altına yattı ve saldırıyı göğüslediler. Gelen çevik kuvvet bir süre sonra işçilerin kararlı duruşu sonucu geri çekilmek zorunda kaldı. Saldırı sonrasında işçilerle yaptığımız röportajlardan bazılarını sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Merhaba. Bize dünkü polis saldırısını anlatır mısınız?

Mali Sekreter: Polisin yapmış olduğu saldırı, Karşıyaka Belediyesi'nin uzun zamandır bize uygulamış olduğu haksızlık, hukuksuzluk faaliyetlerinden birisiydi. Bizi işimizden, ekmeğimizden ettiği yetmiyormuş gibi demokratik hak ve özgürlükler çerçevesinde 41 gündür onurluca direnen arkadaşlarımızı da buradan atmak istemiştir. Arkadaşlarımız da çok önemli, çok ciddi bir direniş göstererek, şirketi terk etmeyeceğimizi, burada bulunan kamu malına zarar vermediğimizi, burada bir işgal olmadığını, direniş olduğunu göstermişlerdir. Yaklaşık 41 gündür biz buradayız. Belediyenin en ufak bir malına, aracına zararda bulunmamışız. Bizim amacımız, hedefimiz işimizi ekmeğimizi geri almaktır, geri kazanmaktır. Bizim yapmış olduğumuz demokratik meşru bir mücadeledir ve bu mücadeleye devam edeceğiz.

Eğer biz buradan saldırı zamanında atılmış olsaydık hemen gidip belediyenin önünde eyleme başlayacak ve CHP'nin bulunduğu bir alanda ya da onları ilgilendiren bir alanda eylemimize devam edecektik. Dolayısıyla biz Karşıyaka'nın her sokağını her caddesini eylem alanına çevirecektik. Ancak biz burada başkanımız, ben ve burada bulunan işçi arkadaşlarımızla birlikte onurlu bir direniş sergileyerek kolluk kuvvetlerini püskürtüp direnişimize devam ediyoruz.

Mücadele Birliği: Saldırıya geldikleri zaman neyle geldiler kaç kişiydiler.

Mali Sekreter: 8 tane panzer, su püskürtme araçları vardı. 250-300 arasında çevik kuvvet vardı. Yani sanki buradaki işçilerin hepsi silahlı ya da olumsuz insanlarmış gibi, oldukça donanımlı geldiler. Arkadaşlarımıza müdahale etmek istediler ama arkadaşlarımız panzerin önüne yattılar, kendi canlarını bedenlerini siper ettiler, "Ne olursa olsun biz burayı terk etmeyeceğiz" dediler ve kolluk kuvvetleri çekilmek zorunda kaldılar.

Mücadele Birliği: İşçiler kaç kişiydi saldırı esnasında.

Mali Sekreter: Biz burada yaklaşık 80-90 kişiydik. İşçiler, aileleri, çocuklarıyla. Bu insanlar hiçbir şeyden çekinmiyorlar.

Bu işçiler şunu anladı: İşten atılmakla panzerin ezmesi arasında bir fark yok onun için panzer gelse de ölümüne atılıyorlar önüne. Yani işçinin işe dönüş kararının altında yatan bakış açısı budur. "Benim ölümümle benim işimden atılmamın arasında hiçbir fark yoktur" diyor işçiler. Dolayısıyla "ben kendimi panzerin önüne de atarım, silahın önüne de atarım; ne gerekiyorsa yaparım."

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Mali Sekreter: Söylemek istediğim son şey şu: Biz kararlıyız. Biz burada işimizi, ekmeğimizi almak için mücadele edeceğiz. Gerek şantiye olur, gerek belediyenin önü olur, gerek başka yer olur, gerekse Karşıyaka'nın herhangi bir sokağı olur. Bu mücadelenin sonucu işe dönüştür. İşe dönüşün olmadığı yerde bu mücadelenin sonu yoktur. Bizi bu noktaya itenler, bizi buraya çekenler bu haksızlığı, hukuksuzluğu işçilerimize yaşatanlara şunu söylüyoruz: "Biz işimize geri dönmediğimiz sürece onlar rahat edemeyecekler, koltuklarında rahat oturamayacaklar."

Diğer işçi arkadaşlara da yapılan polis saldırısıyla ilgili düşüncelerini sorduk.

1.İşçi: Bütün arkadaşlar buradaydı. Kıyasıya mücadele verdik. Ailelerimizle, çocuklarımızla, eşlerimizle panzerlerin altına yatarak bizzat mücadele verdik burada. Polisler geldiğinde azdık. Daha sonra sağ olsunlar bütün arkadaşlar 15 dakika içinde burada oldular. Ben devrimci kitaplardan okurdum, yaşamamıştım. Ama hakikaten bu ülkede devrimci olmasan da yaşam koşulları insanı devrimcileştiriyor.

2.İşçi: Duygusal olmaya hiç gerek yok, her şey meydana, ortadadır. Biz çöpçülüğü bile yapıyorduk, onu bile bize çok gören bir ortamda yaşıyorsak, artık kelimelerle tarif edecek bir şey yok yani. Biz ne kadar söylesek, ne kadar anlatsak, ne kadar diretsek, ne kadar savaşsak bizim için artık bunlar vacip hale gelmiş, yani mecburi hale gelmiştir. Bu öyle faşist bir sistem ki, senin boğazındaki lokmada gözü kalmış bir ortamdayız. Onun için artık bizim burada savaşımız dünya içindir. Dünyada da yaşam niçindir? Ekmek için. Biz de burada ekmek için savaşacağız. Yoksa savaşmadığımız takdirde yerimizde kar gibi eriyerek ölümümüz zaten gerçekleşecek. Ölümümüz zaten vardır, zaten öleceğiz, kimse ölümden kaçmaz. Ölümün ömrünü kimse biçmez. Şimdi savaştan korkup da ölümden korkup da savaşmamak insanın kendi eksikliği olur. Kendisini tamamlamamış, eksik olan bir insan ölümden korkar, savaştan korkar. Savaştan korkmamalı bir insan. Çünkü ben öleceğim diye savaştan korkulmamalı. Zaten sen savaşmadığın zaman ölüyorsun, savaşan bir insan yaşıyordur.

3.İşçi: Bu direncimizi, bu mücadelemizi burada bırakmadığımız sürece bunlar bize belirli zorluklarla çıkaracaklar. Ama bu zorlukların da mutlaka bir bedeli vardır. Bu bedeli de herkes ödeyecek. Gerekirse bu bedeli belediye başkanı ödeyecek, gerekirse bu bedeli CHP ödeyecek, gerekirse bu bedeli bu emirleri veren hükümet ödeyecek. Denizlerin yoldaşları olan sizlere de teşekkür ediyoruz.

4.İşçi: Bu mücadele yoksulların mücadelesidir, yoksullar her zaman yaşamdan dışlanmıştır. Her şey zenginlerin. Bu yüzden yoksullar ekmeğimizi için mücadele etmek zorundadır. Bizim amacımız ekmeğimizi, işimizi geri almak. Eğer işimiz ekmeğimiz yoksa çocuklarımızın da geleceği yoktur. Ayrıca Mücadele Birliği'ne sürekli yanımızda olduğu için teşekkür ediyorum.

Kent AŞ. işçilerinin eşlerine de bu saldırı karşısında neler hissettiklerini sorduk:

1.Eş: Korku ve heyecan yaşadık. Panzerlerin önüne oturduk yürümelerini engelledik.

2.Eş: Polis geldiği zaman bir işçi eşi olarak daha da kuv-

vetlendim. Karşılarında yılmayıp direndik, her zaman için birlik olduk, kendimizden ödün vermeden güzel bir şekilde direndik. Geldiklerinde azdık ama yine bizi yenemediler.

3.Eş: Polisler geldiğinde hiç bir şey hissetmedik. Biz işimiz için çok mücadele ettik. İşimizi vermediler, ekmeğimizi vermediler. Çocuğumuzun geleceği için kendi ölümümüze bile razı geldik. Sonuna kadar biz böyle mücadele edeceğiz. Onlar bizi çıkartsalar da biz yine geliriz. Biz işimizi, ekmeğimizi alana kadar mücadele edeceğiz.

4.Eş: Ben kadın olarak çocuklarımın geleceği için panzerin önüne kendimi attım. Yine gelirlerse yine atarım. Ben çocuklarımın geleceği için yaşıyorum. Benim çocuklarımın geleceği yoksa benim de canımın değeri yok. Geleceğimiz için sonuna kadar dövüşeceğiz. Benim çocuğum gözyaşıyla sınava giriyor. Bu beni daha da öfkeliyor. Mücadele için ne gerekirse yapacağım. Bizi bu hale getirenlere rahat yok İzmir'de. Gerekirse evinin önünde gerekirse belediyenin önünde. Onlara rahat yok.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDE USTALARI ANMA ETKİNLİĞİ

Bir dönemin iki büyük şairi... Ahmed Arif ve Nazım Hikmet, ne çok şey söylendi ne çok şey yazıldı onlara dair...3 Haziran 1963'te ölümsüzleşen Nazım Hikmet, şehirlerin şairidir. Ovadan seslenir insanlara, büyük düzlüklerden. 2 Haziran 1991'de ölümsüzleşen Ahmed Arif ise dağları söylüyor, uyrukluk tanımayan, yaşsız dağları, asi dağları... Yarattıkları değer bugüne kadar yaşatırken onları, bizler de bize bıraktıkları değerlerle büyütüyoruz kavgayı.

7 Haziran günü saat 14.30'da Ayışığı'mızda "Ustaları Anma Etkinliği" gerçekleştirdik. 60'ı aşkın kişinin katıldığı etkinliğe büyük ustalar nezdinde ölümsüzleşen tüm kavga

insanları adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından şairlerin yaşamlarının da anlatıldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösterimi sırasında şairlerin şiirlerinden oluşan şiir dramatizasyonları sahnelendi. Daha sonra şiir dinletisi ve son olarak müzik dinletisiyle etkinlik sona erdi.

Evet, Haziran'da ölmek zor; Haziran'da ölenleri anmak da. Onları anmaya ne yaptığımız bu etkinlik yetecek, ne de yapılacak başka etkinlikler. Onları ancak onlar gibi komünistleşerek ve onların savaşı kimliklerini yaşatarak belki bir nebze olsun anabiliriz.

**İZMİR
AYIŞIĞI
SANAT MERKEZİ**

SABAH ATV EYLEMİNE POLİS BARİKATI

Her Cumartesi Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştiren SABAH-ATV çalışanlarının grevi ve eylemleri sürüyor; yalnız bir farkla. Her hafta gerçekleştirilen bu eylemler son iki haftadır polis tarafından barikat kurularak engelleniyor. Grevciler bu durumu sermaye sınıfı tarafından bir tehdit olarak görülmüş olmalarına bağlıyor ve doğru yolda olduklarının bir göstergesi olarak yorumluyorlar.

13 Haziran Cumartesi günü de yine Taksim Tramvay Duranğı'nda toplanan ATV çalışanları yine polis barikatıyla karşılaşınca basın açıklamalarını 1 Mayıs'ta işçi sınıfı tarafından zapt edilen Kızıl Meydan'da gerçekleştirdiler.

İlk olarak söz alan Basın İşçileri Sendikası İstanbul Şube Başkanı Levent Dinçer, "Üreten bizleriz, medeniyetleri var eden bizleriz. Söz hakkımız var, insanca çalışma ve yaşam hakkımız var" diyerek başladığı konuşmasında mücadelelerinde kararlı olduklarını belirtirken "Yaşadığımız dünyayı, ülkemizi sömürü çarkı haline getirenlere karşı mücadelede kararlıyız. Kriz bahanesiyle yüz binleri sokağa atanlara karşı, 'çare olarak pazara çık' diyenlere karşı, sokağa çıkmakta kararlıyız.

15-16 Haziran 1970'de sendika ve temel işçilik hakları için sokağa çıkan, tüm İstanbul'u eylem alanına çeviren babalarımızı, annelerimizi, abi ve ablalarımızı selamlıyoruz" dedi.

Kurtiş işçileri, Eczacıbaşı işçileri ve Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri'nin yanı sıra Devrimci Emekçi Komiteleri'nin de destek verdiği eylemde son olarak ATV grevcileri söz alarak Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu'nun (ITUC), hazırladığı rapora göre Türkiye'nin sendikal ayrımcılık konusunda dünya sıralamasında birinci olduğuna değindiler ve aynı raporda "Türkiye'de özel sektör işverenin, kanunları göz ardı ederek sendikaları zayıflatmak ve yok etmek için işçileri işten çıkardığı" ifadesinin de yer aldığını söyleyerek Türkiye'nin sendika temsilcilerini cezaevine gönderen 9 ülkeden biri olduğunu anlatıp açıklamayı şöyle sürdürdüler:

"Türkiye'nin bu kırık dökük demokrasisinden biz SABAH-ATV çalışanları da payımıza düşeni aldık.

400 kişi olarak başladığımız sendikal mücadelemizde baskılar sonucu sayımız 100'lere kadar düştü ve greve ancak 10 kişi çıkabildik.

Evet, greve 10 kişi ile başladık ama grevimiz süresince her gün biraz daha çoğaldık, güçlendik.

Sizler, en başından beri yanımızda yer alarak, bizimle beraber yürüyerek, eylemlerimize destek vererek, dayanışarak bize güç

kattınız, bizi çoğalttınız.

Krizi fırsat bilen patronların haklarını gasp ettiği direnişçi işçilerin de katılımıyla artık 'korkulur' bir güç halini aldık.

İşçilerin birliği, öyle bir

boyuta geldi ki, polis geçen hafta artık ortak bir direniş eylemi haline gelen yürüyüşümüzü engelledi. Her hafta aynı yerde, aynı saatte yaptığımız yürüyüşümüze izin vermedi.

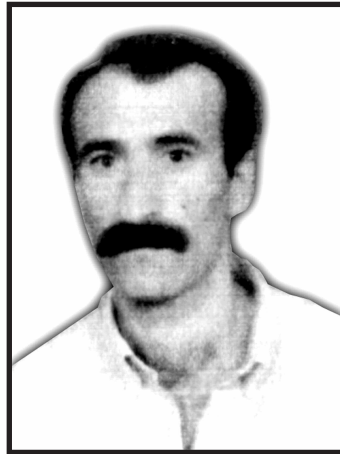
Yürüyüşümüze engel olanların gerçek niyetleri ortada...

Ama unuttukları bir şey var.

Biz grevin başından beri her adımımızı siz dostlarımızla birlikte attık. Siz bizi 4 aydır yürüyüşlerimizde hiç yalnız bırakmadınız.

Biz de bundan sonra asla sızsiz yürümeyeceğiz."□

EMİN DİKER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

Emin DİKER yoldaş, devrimci düşüncelerle ilk kez Tokat'ta tanışmıştı. İstanbul'a geldiğinde ise, bir emekçi semti olan Esenler'de ikamet etmişti. Yoldaş, bulunduğu semtte devrimci faaliyetlerini sürdürüyordu. Başarısı ve disipliniyle çalışma yaptığı bölgede insanlar tarafından seviliyordu ve kısa sürede burada etkin çalışmalar yapmıştı.

Emin DİKER, parti ile bağları yeni olmasına rağmen, üzerine aldığı tüm görevleri devrimci kararlılığı ve inatçı çalışmasıyla başarıyla yerine getirirdi. Bu yıllarda, aynı zamanda faşizmin baskısı da gittikçe artmaktaydı. 29-30 Nisan 1996'da partiye yönelik yapılan operasyonda tutsak düşen yoldaş, düşmanın bütün baskı ve işkencelerine rağmen, sorgular sırasında faşizme tek kelime söylemedi ve katledildi. Katledilen yoldaşın cenazesini yoldaşlarının almak istemesi üzerine, cenazesi kaçırılarak Tokat'a götürüldü. Emin DİKER, kısa hayatı boyunca disiplini ve devrimci çalışmasıyla partisine ve yoldaşlarına layık bir şekilde yaşayarak ölümsüzleşti.□

DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ'NDEN 15-16 HAZİRAN ETKİNLİĞİ

Gazi Mahallesi Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) tarafından 14 Haziran Pazar günü 15-16 Haziran İşçi Ayaklanmalarını anmak üzere bir etkinlik gerçekleştirildi. Saat 14:00'te Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde gerçekleştirilen etkinlik, 1970 yılında yaşanan olaylarda yaşamını yitiren işçilerin ve ölümsüzleşmiş tüm devrim savaşçılarının mücadelelerinin ve uğruna savaştıkları değerlerin zihinlerde canlandırıldığı saygı duruşu ile başladı.

1970 Haziran'ında yaşanan olayların ve bugün hala sürmekte olan işçi sınıfı mücadelesinin görüntülerine yer verilen sinevizyon gösterisinin ardından DİK tarafından yapılan konuşma ile de 15-16 Haziran olayları katılımcılara anlatıldı. Yapılan konuşmada, burjuvazinin sınıf mücadelesinin her yükselişinde katliamlara başvurduğuna değinilerek söz konusu katliamın da bunlardan farklı olmadığı belirtildi ve şöyle denildi:

“İşçilerin sendikal örgütlenmesinin ve toplu sözleşme hakkının ellerinden alınması için yasal değişiklik yapılmak istenmiş, bu yolla ilerici, devrimci sendikaları kapatmak ve daha da önemlisi işçi sınıfın örgütlülüğü yok edilmek istenmişti. Fakat işçi sınıfı, örgütlülüğüne sahip çıkmak için 15-16 Haziran Ayaklanmasını yarattı. 70 bin işçi sokaklara döküldü. Eylemin 2. gününde bu sayı 150 bine çıktı. Olaylar silahlı çatışmalara dönüştü ve bu çatışmaların sonunda 3 işçi ölümsüzleşirken, 1 polis ve 1 esnaf hayatını kaybetti.

Yaşanan bu olaylar sonrasında birçok burjuva kaçmak, ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Ülkede sıkıyönetim ilan edildi. Bunun yanı

sıra 114 işçi tutuklandı. Birçok işçi ise zorla istifa ettirilerek ve tazminat hakları da gasp edilerek işten atıldı.

O günden bugüne kadar işçi sınıfı, gerçekleştirdiği birçok eylemle sadece ekonomik taleplerini gündeme getirmekle kalmamış, aynı zamanda devrim davasına da sahip çıkmıştır.

İşçilerin yaşadığı sorunlar bugün de bitmiş değil. İşsizlik, kriz, iş kazaları ve ölümler vb. Bizim görevimiz ve sorumluluğumuz ise işçileri örgütlemek ve mücadeleye taşımaktır. İşçilere kendi öz örgütlenmeleri olan Devrimci İşçi Komiteleri'ni anlatmalı ve komiteler halinde örgütlemeliyiz.

Komiteler bu günün örgütlenme ve ayaklanma organları, devrimden sonrasının ise yönetim organlarıdır. Bu örgütlük sağlandığı takdirde sadece ekonomik talepler değil, işçilerin tüm sorunlarının köklü olarak çözüleceği sosyalist yapı da inşa edilecektir.”

İşçiler tarafından okunan şiirlerin ardından Ayışığı Müzik Topluluğu da etkinlikte yer aldı ve işçi sınıfı mücadelesinin tüm dünyada aynı karakterde olduğunu, bütün dünyadaki işçilerin aynı sorunları yaşadığını anlatarak proletarya enternasyonalizmine vurgu yaptı ve çeşitli ülkelerin işçi marşlarından oluşan dinletisi ile katılımcıları bir gezintiye çıkardı.

Son olarak gerçekleştirilen serbest kürsü bölümünde söz alan işçiler yaşadıkları sorunları anlatarak ve şiirler okuyarak etkinliğe katıldılar. Günün sonunda herkeste oluşan ortak görüş işçilerin komiteler şeklindeki örgütlülüklerinin gerekliliği oldu.□

15-16 HAZİRAN RUHUyla YENİ AYAKLANMALARA

Bugün 15-16 Haziran Ayaklanması'nın 39. yılı. Bundan tam 39 yıl önce sendikal hak ve özgürlükleri ellerinden alınan işçiler, ayaklanarak sisteme büyük bir darbe indirmişlerdir. 1970 yılında

İstanbul, İzmir, Ankara ve İzmit'te sendikalı, sendikasıız 100 bini aşkın işçi, iş yerlerini terk ederek sokaklara çıkmışlardır. İki gün süren ayaklanmada 3 işçi hayatını kaybetmiş, 1500 işçi işten atılmıştır. Sistemi derinden sarsan ayaklanma, sistemin bekçileri ve dönemin sendika başkanları tarafından durdurularak İstanbul ve İzmit'te sıkı yönetim ilan edilmiştir. İşçi sınıfının 15-16 Haziran Ayaklanması sisteme büyük bir darbe işçi sınıfına da büyük bir bilinç taşımıştır.

Ayaklanmanın yıldönümü olan 15 Haziran Pazartesi günü Antep'te yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 17:30'da başlayan Sendika Konfederasyonlarının düzenlediği ve Mücadele Birliği Platformu'nun da yer aldığı yürüyüş, Kırkayak Parkı'ndan başlayarak "15-16 Haziran Yürüyüşümüz Sürüyor" yazılı pankart açıldı. Yürüyüş Yeşilsu Parkına kadar sloganlar eşliğinde sürdü. Mücadele Birliği Platformu olarak katıldığımız yürüyüşte Deniz Gezmiş bayraklarımız ve "15-16 Haziran Ruhuyla Yeni Ayaklanmalara", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey EmegİN Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" yazılı Mücadele Birliği imzalı dövizlerimizle yer aldık. Yürüyüş sırasında sık, sık "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey EmegİN Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "İktidar Dışında Her şey Hiçbirşeydir", "Yaşasın Haziran Ayaklanmamız" sloganları atıldı.

Yeşilsu Parkı'na gelindiğinde DİSK Antep Bölge Başkanı Nihat BENCAN basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasında BENCAN "15-16 Haziran ayaklanmasının 39. yılında aynı kararlılıkla sendikal hak ve özgürlüklerimiz için haykarmakta, örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması için mücadeleyi yükseltmeliyiz... önümüzde zor bir süreç var. Bir yandan yaşadığımız kriz şartlarında işçi çıkarmalar artarak sürüyor. İşyeri kapanmaları, işsizlik, yoksulluk işçi sınıfını ve emekçi halkımızı tehdit ediyor. Öte yandan hayatımızı daha da çekilmez hale getirecek yeni saldırı planları tezgahlanmaktadır. Bunların en açık göstergesi KESK'e yapılan baskı ve tutuklamalardır. Artık bizlere düşen görev, bunlara karşı mücadeleyi daha da arttırarak sürdürmektir..." diyerek açıklamayı sonlandırdı. Basın açıklamasının ardından eylem sloganlarla son buldu.

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!
ANTEP MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

15-16 HAZİRAN RUHUyla DEVİRİME SOSYALİZME

15-16 Haziran İşçi Ayaklanması, 39. yılında Adana'dan bir eylemle selamlandı. Örgütlediği sendikasının burjuvazi tarafından kapatılmak istenmesine karşı eyleme geçen işçiler, 2 gün boyunca burjuvaziye ecel terleri döktürmüştü. 39 yıl önce yaşanan bu ayaklanma, bizlere, nesnel zeminleri kapitalist sistem tarafından hazırlanmış olan devrimci durumun, her an nasıl bir devrime dönüşebileceğini göstermiştir.

Tarihimize kızıl harflerle yazılmış olan 15-16 Haziran Ayaklanması bizler için büyük derslerle doludur. Bu bilinç hareket ederek 14 Haziran Pazar günü Krize Karşı Emek ve Demokrasi Platformunun örgütlediği yürüyüşe, Mücadele Birliği okurları olarak pankartımızla katılarak destek verdik. 15-16 Haziran ruhunu devrim ve sosyalizm sloganlarımızla haykırdık.

Saat 17.00'da İnönü Parkı'nda kitlenin toplanmasıyla başlayan yürüyüş, sloganlarla coşkulu bir Atatürk Caddesi boyunca devam etti. "İşçiler Emekçiler Birleşelim Devrim ve İktidar İçin Savaşalım" Mücadele Birliği imzalı pankartıyla katıldığımız yürüyüş boyunca "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey EmegİN Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Dünya EmegİN Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Deniz Yusuf İnan Savaş Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Devrim Biziz Biz Devrimiz", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Krizi Devrimle Karşılalım" sloganlarını attık.

Attığımız sloganların devrimci içerikte olması, Deniz siluetli flama ve dövizlerimizin ilgi çekici olması, yürüyüşü dışarıdan izleyen birçok işçi ve öğrencinin kortejimize katılmasını sağladı. Bu ilginin polis tarafından gözlemlenmesiyle, kortejimize dönük tahrikler yapılmasına gereken cevaplar yoldaşlarımızca verilmiştir.

Coşkulu geçen yürüyüş, İstasyon Meydanında ortak hazırlanan basın metninin okunmasıyla sona erdi. Ayrıca basın metni okunurken ekonomik krize karşı hazırladığımız "Krizi Devrimle Karşılalım" başlıklı bildirimimizi dağıttık.

Mücadele Birliği / ADANA

KAPİTALİZMİN CAN ÇEKİŞMESİNE DAİR YENİ HABERLER

Fidel Castro Ruz
10 - 14 Mart 2009

Bugün 11 Mart tarihli haberleri okudum. Uluslararası ekonomik krizle ilgili yağmur gibi bilgi yağmaya devam ediyordu.

Bu defa medya ve akademide sıklıkla yer bulan Nobel ödüllü tanınmış iktisatçı Joseph Stiglitz konuştu. Fransız haber ajansı AFP, kendisinin Brezilya'nın Sao Paulo şehrinde yaptığı açıklamaya yer verdi.

"Başkan Barack Obama'nın 700 milyon doları aşan iktisadi kurtarma paketi Bush'un 2008'deki önlemlerinden daha iyidir, ancak bu yeterli değildir ve kriz daha da kötüleşecektir. Olaylara belli bir perspektiften bakmalıyız. Bush hareketsiz kaldı ve o hiçbir şey yapmadıkça durum her geçen gün daha da kötüye gitti."

Stiglitz, birçok gelişmekte olan ülkenin krizin masum kurbanı haline geldiği hatırlattı: *"İronik olan şudur ki, ABD hükümetinin bu ülkelere kurallar ve kurumlar hakkında ders verdiği sırada kendi politikaları çöküntüye uğradı. Bunun sonucunda, kriz bugün tüm dünyayı saracak kadar ağırdır ve Brezilya gibi ülkeler büyük zarar görecekler".* Brezilya'nın geçen senenin son çeyreğinde %3,6 küçülmesi ile ilgili soruya Stiglitz'in verdiği yanıt böyle oldu.

Korumacılığa geri dönmek için küresel bir kabul olsa da, yardım paketlerinin çoğunun korumacı politikalara dayandığını belirten Stiglitz, bundan en çok zarar görenlerin gelişmekte olan ülkeler olacağı uyarısı yaptı.

Reuters'in haberine göre ise, Rusya'nın en büyük çelik şirketi Severstal, Çarşamba günü yaptığı açıklamada ül-

kenin çelik üretiminde çalışan 9 bin ila 9 bin 500 kişinin işine son verileceğini belirtti. Severstal bunun sebebinin dünyadaki talep azalımı olduğunu söyledi ve karbon ve demir madenlerinde de işçi çıkarımı olacağını ekledi.

Rus demir şirketleri de geçen yılın son çeyreğinde üretimi düşürmekte diğer ülkelerdeki rakiplerini takip etti. Böyle bir kararın siyasi sonuçlarından korkulduğu için daha önce toplu işçi çıkarımından uzak durulmuştu.

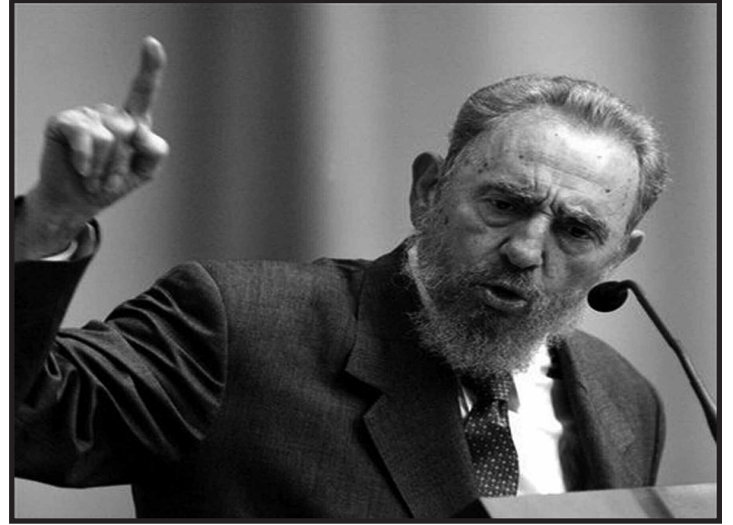
Mordashov, karbon ve demir sanayilerinde de işten çıkarmalar olacağını belirtti.

"Severstal, çeliğe olan düşük talep sonucunda geçtiğimiz aylarda Rusya, İtalya ve Birleşik Devletler'deki üretimini azalttı. Şubat ayında açıklanan rakamlara göre, geçen senenin son çeyreğindeki ham çelik üretiminin bir önceki döneme göre %4 azaldığı kaydedildi".

Dar es Salaam'ın haberine göre ise; *"Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Danışmanı Jeffrey Sachs, Çin'in sağlam uluslararası rezervleri, büyük ticaret fazlası ve dünya çapındaki geniş çaplı yatırımları sayesinde ekonomik krizden çıkış sağlayabileceğini söyledi."*

Sachs, *"bugüne kadar Çin ekonomik türbülansa karşı Avrupa ya da Amerika'dan çok daha dayanıklı olduğunu gösterdi"* şeklinde konuştu ve ekledi: *"üstelik bu iki bölgedeki düşüşün Çin'in ihracat sektörüne darbe vurması ve fabrika kapanımı ve iş kayıplarına sebep olmasına rağmen."*

Ban Ki-Moon'un danışmanı, geçtiğimiz Salı günü verdiği demeçte, *"Çin'in dünyayı bu krizden çıkarabileceğini umuyorum"* dedi.

"Çin'in finansal balonu Amerika ya da Avrupa'nunki kadar büyük değil. Çin, ciddi miktarlarda para rezervine, ticaret fazlasına ve birçok yatırıma sahip. Çin, iyileşmenin başlamasına öncülük yapma kapasitesine sahip. Bu sene başarı gösterirlerse, bu diğer ülke ekonomilerine de yayılır."

"Bir üçüncü dünya ekonomisi olan Çin, genelde bütçe fazlası vermeyi, büyük miktarlarda ihracat yapmayı başarırken nispeten düşük ithalat rakamlarında kalıyor."

"Çarşamba günü verilen bilgiye göre, Şubat ayında Çin'in ihracatı küresel finansal krizden dolayı sallantıdaydı; ancak hükümetin dev yardım paketi sayesinde sermaye harcamaları ivme kazandı."

"Çin, yaklaşık 2 trilyon dolarlık bir para rezervine sahip. 2008 sonu rakamlarına göre bütçe fazlası 440 milyar dolar civarında. Resmi istatistiklere göre bu, geçen seneye göre yüzde 20'lik bir artışa işaret ediyor."

"Birleşmiş Milletler, Afrika'ya yardım etmek için 72 milyar dolar gerekeceğini açıkladı. Bu miktarın bir bölümü Avrupa ve Amerika hükümetlerinin kendi ekonomilerini kurtarmasına ayrılacak."

Üçüncü dünya ülkelerine New York ya da Washington'dan gelen bir umut ışığı yok.

12 Mart 2009
Fidel Castro RUIZ

NOT: Prensa Latina Türkçe sitesinden alınmıştır

ALKIŞLAR VE SUSUŞLAR

Fidel Castro Ruiz
10 - 06 Haziran 2009

Dün, 31 Mayıs'ta, bir AFP bülteninde şöyle yazıyordu: "Küba, ABD ile göç ve doğrudan posta servisleri hakkındaki müzakereleri yeniden başlatmayı kabul etti. Bu gelişme, Küba hakkındaki konuşmaların gündeme hakim olacağı, Amerikalı Devletler Örgütü zirvesi öncesi buzların çözülmesi yolunda yeni bir sinyal."

"Vaşington'daki Küba Çıkarları Bölümü başkanı Jorge Bolaños, Cumartesi günü Küba'nın 'göç ve doğrudan posta servisleri konusundaki diyalogları tekrar başlatmayı beklediğini' ismini vermek istemeyen üst düzey bir dışişleri bakanlığı yetkilisinin söylediğini ilettili."

"El Salvador'da, bölgesel ticaret konusunda bir bakanlar kurulu toplantısına katılan Hillary Clinton, bu konularda Vaşington'un Havana ile müzakereleri yeniden başlatmaktan memnunluk duyduğunu söyledi."

Ansızın yapılan, pek de diplomatik olmayan ve keskin bir açıklama sunu işaret ediyordu:

"Küba'da insan hakları ve demokrasi yanlısı değişimler olduğu anda, açık bir müzakere de olacak" diye yazdı EFE ajansı.

Amerika Birleşik Devletleri tarafından savunulan "demokrasi" ve "insan hakları" nedir, neye benzer? Bu şekilde aşağılayıcı ve kibirli bir uyarı gerçekten gerekli miydi?

Bugün televizyonda Mauricio Funes'in resmi işe başlama törenini gördüm, Küba ile müzakereleri tekrar başlatmaktan bahsetti, odanın içi konuşmanın hiçbir bölümünde görülmemiş ölçüde sağır edici alkışlar ve haykırışlar ile yankılandı.

Orada misafirler arasında Hillary de vardı. Öncesinde, yazılı konuşmasının pek çok kez dışına çıkan konuşmacı Devlet sekreteri Clinton'u, diğer devlet başkanları arasında oturan Güney Amerika devinin başkanı Lula da Silva'dan önce selamlama gaffında bulundu.

Konuşmacı, belki de, Mrs.Clinton'u rahatsız etmiş olan uzatılmış Küba alkışlarının sonu gelmeden konuşmaya tekrar başladı ve tekrar ABD'den en iyi niyetlerle bahsetti. Oysa o odadaki çok az kişi bu ülkeyi alkışladı.

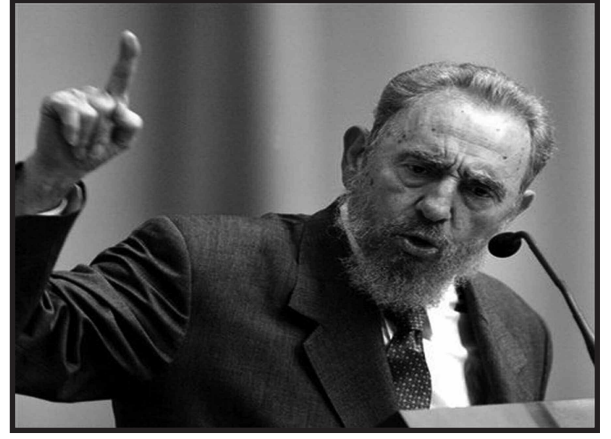
Mauricio'nun konuşması sırasında bir o kadar alkış alan önemli bir an, bu sabah mezarını ziyaret ettiği başpiskopos Oscar Arnulfo Romero'dan bahsettiği zamandı. O yoksulların savunucusuydu ve kanlı ARENA partisinin El Salvador'da, emperyalizm tarafından yönlendirilen zulmü ile öldürülmüştü.

Bu odada, onu öldüren partinin yasa koyucuları ve üst düzey yetkilileri de vardı; onlar arasından bir kaç da ABD'yi alkışlayanlardandı.

Bazı durumlarda, sözü sadece kelimeler değil; alkışlar ve susuşlar söyler.

Fidel Castro Ruiz
1 Haziran 2009

NOT: Prensa Latina Türkçe sitesinden alınmıştır

ESENYURT İŞÇİ PLATFORMU ÇALIŞANLARINA SİLAHLI SALDIRI

Esenyurt Haramidere'de, 9 Haziran günü, Esenyurt İşçi Platformu çalışanları, Esenyurt İşçi Bülteni'nin dağıtımını yaparken, Sabra Tekstil patronunun adamları tarafından silahlı saldırıya uğradı. Silahlı saldırıya uğrayan çalışanlardan biri omzundan yaralanırken, diğer çalışanın bacağı aldığı kurşun yarası sebebiyle iki yerinden kırıldı. Hayati tehlikesi olmayan çalışanların tedavileri sürüyor.

Daha öncede 8 Haziran günü yine Esenyurt Haramidere'de iş çıkış saatinde Esenyurt İşçi Bülteni'nin dağıtımını yapan Esenyurt İşçi Platformu çalışanlarına, Sabra Tekstil patronunun adamları sopalı saldırıda bulunmuştu.

9 Haziran günü gerçekleşen silahlı saldırının ardından Esenyurt İşçi Platformu, saat 18:00'da Sabra Tekstil Fabrikası önünde saldırılara ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştireceğini duyurdu.

BASIN AÇIKLAMASINA POLİS SALDIRISI

Silahlı saldırının gerçekleştiği 9 Haziran günü saat 18:00'da Sabra Tekstil önünde yapılacak istenen basın açıklamasına polis hunharca

saldırdı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz! Devrimci Sınıf Mücadelesi Engellenemez / BDSP", "Haramilerin Saltanatını Yıkacağız! Sabra Tekstil Patronu Hesap Verecek" Esenyurt İşçi Platformu Tekstil İşçileri Komisyonu pankartı açılarak fabrika önüne yürünmeye başlandı. Fabrika önünde barikat kuran kolluk güçleri kitleye önce joplarla saldırı, sonra kurşun sıktılar. Kitlenin saldırıya kararlılıkla cevap vermesi üzerine gaz bombaları devreye sokularak çok sayıda gaz bombası atıldı.

Kitlenin kararlı duruşu karşısında kolluk güçleri geri atmak zorunda kaldı. Kitle yeniden kortej oluşturup fabrika önüne yürüyüşe geçti ve burada bir basın açıklaması yapıldı.

Fabrika önünde çıkan çatışmada gözaltına alınan Emine Burcu Eker, Deniz Edemir, Sergul Tarhan ve Melek Can Esenyurt Polis Karakolu'na götürülürken, karakolda avukatlarında saldırıya maruz kaldığı öğrenildi.

Ayrıca Esenyurt Köyiçi Cumhuriyet Meydanı'nda birçok devrimci, ilerici örgütlerin destek verdiği bir oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi boyunca marşlar ve şiirler söylendi.

GÖZALTINA ALINAN 4 BDSP'Lİ TUTUKLANDI

9 Haziran günü basın açıklamasına saldıran kolluk güçleri 4 kişiyi gözaltına almıştı. Gözaltına alınan Emine Burcu Eker, Deniz Edemir, Sergul Tarhan ve Melek Can "polis görevini yapmasına engel olmaktan(!)" 10 Haziran günü çıkarıldıkları Büyükçekmece 2. Sulh Ceza Mahkemesi kararınca tutuklandı.

Gözaltına alınan 4 BDSP'linin tutuklanması üzerine Taksim Tramvay Durağı'nda 11 Haziran günü saa 18:00'da devrimci kurumların da destek verdiği bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında: "Yapılan saldırılara sessiz kalınmamalı, birleşik bir direniş ruhuyla karşı konulmalıdır. Baskı ve terör kampanyası ancak böyle göğüslenilir. Bu bilinç ve anlayışla tüm devrimci ve ilerici güçleri harekete geçmeye, düzene karşı birlikte durmaya, tok bir yanıt vermeye çağırıyoruz. Son olarak belirtelim ki, hiçbir güç bizi devrim mücadelesinden alıkoymaz. Hiçbir kurşun devrimci sınıf faaliyetine engel olamaz. Hiçbir duvar devrimci soluğumuzu kesemez. Hiçbir güç milyonlara yaşam hakkı tanımayan bu çürümüş düzeni ve kurumlarını ayakta tutamaz" denildi. □

AMAÇLI KARARLILIK

Büyük komünist şairimiz Nazım Hikmet'in, Naziler tarafından kurşuna dizilen Fransız Komünist gazeteci Gabriel Peri için yazdığı şu mısralar, birçoğumuzun kulağına bir yerlerde çalınmıştır: *"Dinledi kendi kendini son defa / pişman değildi / 902'de başlayan / ve bu sabah / 1941 yılı aralık ayının onbeşinde / şafakla birlikte bitecek olanı / elden gelseydi tekrarlamak / tekrarları yine / aynı yerden başlayıp / aynı yoldan geçerek / ve yine gerekirse aynı yerde bitirmek üzere"*

Nazım, kendisi gibi tüm ömrü insanların sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünyada yaşamaları için mücadele içinde geçen Gabriel Peri'yi bu mısralarıyla ölümsüzleştirmiştir. Aslında Gabriel Peri'yi ölümsüzleştiren, onun, "şarkı söyleyen yarınları hazırlamak" için verdiği kararlı mücadeledir. "Kafasıyla kitapların arasından geldiği", fakat "namuslu bir amele gibi" sadık kaldığı kavgasıdır.

Kararlılık, bir mücadeleyi sonuna kadar götürebilmenin olmazsa olmazlarından biridir. Elbette bu kararlılık, amaçlı bir kararlılık olmak zorundadır. İnsan neyi niye yaptığını bilince çıkarmış olması gerekir. Bunu sağlamanın en etkili yolu da okuyarak öğrenmek ve teorik olarak gelişmektir. Burada bir süreklilik sağlanmadan uzun süreli bir mücadeleden bahsetmek mümkün değildir. Mücadele salt cesaretle, yiğitlikle verilmez. Elbette bunlar da çok önemlidir, ama yeterli değildir. Salt cesaret ve yiğitlik gibi duygularla mücadele bir yere kadar götürülebilir, ama mücadelede kalıcı olmak isteniyorsa mutlaka duygu ve düşüncelerin bilimsel bir temele oturtulması gerekir.

Bazıları, "ben devrime inanıyorum; bu yeterli değil mi?" der. Hemen belirtelim ki, değildir. Üstelik bir komünistin devrime "inancı" tamamıyla bilimsel bir inanış olmak zorundadır. Adı üzerinde, bizim ideolojimiz, bilimsel sosyalizmdir. Her zaman bilime dayanır ve bilimlerle birlikte gelişir. Vargıları her zaman bilime uygundur ve bilimsel olarak kanıtlanmıştır. Diyalektik ve tarihsel materyalizm, doğanın ve toplumların sonsuz değişim ve gelişim dizgesinin nasıl olduğunu ve gelecekte nasıl olabileceğini ortaya koyan bilimsel bir dünya görüşüdür.

Bugün, kapitalizm koşulları altında, yeni bir dünya için mücadele veren her komünist, her devrimci, tıpkı Venceremos / Kazanacağız şarkısında dendiği gibi "yarını bugünden kurmak" için mücadele eder. *"Yarını bugünden kuracaksın / o senin tarihin olacak"* der şarkı. Ve *"gelecek mutlak sosyalizm"*... İşte amaçlı kararlılık, bu gelecek için durup dinlenmeden mücadele etmek, bu mücadeleyle geleceği ilmek ilmek örmektir; her zorluğa bu gelecek uğruna katlanmaktır.

Devrimci mücadelenin anlatıldığı en güzel romanlardan biri olan İvan Popov'un "Kavganın Şafağı" kitabında devrimcilerin "geleceği gerçekleştirmiş gibi duyumsama" yeteneğinden bahsedilir. Bu çok önemlidir; ancak geleceği bugün içlerinde yaşatabilmeyi başaranlar, ne için mücadele ettiklerini bilirler. *"Bana kalırsa"* diyor romanın kahramanlarından biri olan Pavel, *"gerçek bir sosyalist, tüm kişisel davranışlarıyla burjuva dünyaya karşı koyar. Ben kendimi tüm benliğimle seve seve davamıza adamak istiyorum. Bana göre tek mutluluk, bu yetkin ve her şeyi kapsayan birliktelikle yatıyor, öyle değil mi? Romantik ve amaçlı kararlılık, sonuna dek amaçlı kararlılık. Şimdi benim ikimizden istediğim şeyin tümü bu."*

Bu amaçlı kararlılığın Rusya'da olduğu gibi, bir gün bize de devrimi ve sosyalizmi kazandıracığına şüphe yoktur. Devrim ve sosyalizm bir hayal değildir. Devrimi ve sosyalizmi çok uzakta görenler ya da yürütülen savaşta -ki bu yüzyıllardır süren bir sınıf mücadelesidir, emekle sermayenin savaşta- zafer ihtimali üzerinde somut olarak durmayanlar, devrimin canlı gelişimini kavrayamadıkları için karamsarlıkla maluldürler. Bugün devrimden, bir devrimle iktidarın alınabileceğinden, tüm hazırlıkların buna göre yapılmasından bahseden Leninistleri "devrim düşü görmek"le suçlayanların herhangi bir amaçlı kararlılığından bahsetmek mümkün değildir. Onlar devrimin kendisinden çok lafıyla ilgilidirler, ama insanlar sözlerin uçuculuğuna değil, izlerin kalıcılığına inanırlar.

Yine Kavganın Şafağı kitabında bir işçi *"...sorunları nesnel olarak in-*

celemeli. Biz sizlere değil olaylara bakarak karar vereceğiz" diyor Pavel'e. İşte önemli olan sadece ve sadece budur. İşçi sınıfı ve emekçiler olayları son tahlilde objektif olarak değerlendirir ve kimin ne söylediğinden çok, ne yaptığına bakarlar ve kimi izleyip izlemeyeceklerine, kimin bayrağı altında örgütlenip örgütlenmeyeceklerine pratikte karar verirler.

Bu elbette bizim üzerimizde bir baskı yaratacaktır, ama bundan korkmamak gerekir. İşçi sınıfı ve emekçilerin sempatisini kazanmak için üzerimizde oluşması muhtemel bu baskılanma bizlere hatalar da yaptırıcaktır elbette. Unutmamalıyız ki, hiç kimse mükemmel değildir ve her zaman söylendiği gibi "mükemmel, iyinin düşmanıdır". İnsan ancak hata yaparak öğrenir. Mükemmel yapacağım diye beklemek hiçbir şey yapmamak demektir ve bir nevi oblomovculuktur. Lenin *"... Akıllı kişi, hatalar işlemeyen biri değildir. Böyle bir insan yoktur ve olamaz da. Akıllı kişi, önemli hatalar işlemeyen, hatalarını kolayca ve çabucak düzeltmesini bilen kişidir"* der, Bolşeviklerin politik olarak hatalı davrandıkları bir konuya dair yazdığı bir makede.

Tarihin akışı içinde böyle şeyler çok olmuştur ve olmaya da devam edecektir. Hiçbir zaman hiç kimse devrim yapmak için uygun şartları hazır bulamayacaktır. Öyle olsaydı, Marx'ın dediği gibi *"tarih yapmak çok kolay olurdu."* O halde bizler, amaçlı bir kararlılıkla, var olan koşullar üzerinde, hatalar yapmayı da göze alarak yürümeyi sürdürmek zorundayız. Önemli olan rotamızın doğruluğudur, her şeyin başına devrimi koyuyor oluşumuz, her şeyi devrimle bağlantısı içinde ele alıyor oluşumuzdur. Bu bile olaylara doğru yaklaşmanın anahtarını verecektir.

Çok zorlandığımız zamanlarda, hata yapmaktan en çok korktuğumuz zamanlarda bile bileceğiz ki, bizim için önemli olan devrimin çıkarlarıdır. Olayları son nedenine kadar götürmeyi başardığımızda, sadece görünen hareket etmeyip olay ve olgulara tüm bağlantıları içinde derinlikli bakmayı öğrendiğimizde süreç bizi öne çıkaracaktır. Yine Kavganın Şafağı romanda, romanın kahramanlarından biri olan Şurabstov, *"Bir tek şeyde yanılmamalıyız: yönümüzde"* diyor ve ekliyor: *"Bunu Lenin'den öğrendim."*

Bu bir kolektifin yaşamında olduğu kadar, bir insanın yaşamında da önemlidir. Eğer yönümüzü doğru tayin etmişsek, yaşamamızın anlamını, yaşamaktaki amacımızı iyi çözümlenmiş ve yerli yerine oturtmuşsak sorun yok demektir. O zaman komünist şair Vaptsarov'un dediği gibi gerektiğinde gönül rahatlığıyla *"ben düştüm yerimi bir başkası alacak / burada bir kişinin lafı mı olur"* diyebiliriz. *"Sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim"* demek, yaşamın anlamı üzerinde uzun uzun düşünmüş ve devrimci sonuçlar çıkarılmış olmak demektir. Burada, Sibelimizin amaçlı kararlılığını görmek mümkündür.

Kararlı olmadan bırakalım devrim mücadelesi, yaşam mücadelesi bile verilemez. Sürekli bocalayan, kararsızlık geçiren insanlar, rüzgârın önünde ki yaprak gibi oradan oraya savrulurlar. Onların kendi yaşamları yoktur derssek abartı yapmış olmayız. Çevremize bir bakalım, bugün kapitalizm koşulları altında birçok insan bu durumdadır. Kapitalizm tarafından yaşamın dışına itilmiş, yaşam iddialarını kaybedecek duruma getirilmişlerdir. İntiharlar vb.nin bu denli yaygınlaşmış olması bir tesadüf müdür?

Günümüzde artık insan olmanın, insan olarak kalmanın tek yolu devrim mücadelesine katılmak, bu mücadeleye destek vermektir. Ancak bir toplumsal devrimle yaşam koşulları insanileştirilebilecektir. Artık hümanizm de, insanca yaşam da kapitalizme karşı verilecek mücadele içerisinde mümkün olabilecektir. İnsanı insanlığından çıkararak, onu kendine ve diğer insanlara yabancılaştıran bu sistem ortadan kaldırılmadan insanca bir yaşamdan bahsetmek mümkün olmayacaktır. Tüm kavramların içeri boşaltan, insani olan tüm değerleri ayakları altına alan kapitalist sistem, çürümüşlüğüne son sınırındadır. Bu noktadan sonra çözülüp dağılması kaçınılmazdır.

Ancak bu, beklenilerek ulaşılabilecek bir sonuç değildir. Sadece kararlı insanların kararlı mücadelesi sonucu kapitalizm tarihin çöp sepetine gönderilebilir. Tarih şimdi bu büyük bayramına hazırlanmaktadır.□

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK

sınıf öğretmenimi istiyorum

Eğitim Sen 4 No'lu Şube Temsilcisi İlkokulu Öğretmeni
Erdal Güzel 23 Ekim 2008'de Tutuklandı.

sınıf öğretmenimi istiyorum

DEK

DEVİRİMCİ
EMEKÇİ
KOMİTELERİ

Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nin katkılarıyla
Sultan Dügün Salonu

75. Yıl Mah. Cumhuriyet Cad.
No: 42 Gazi Mah. Dört Yol
Küçükköy / Gaziosmanpaşa

28 HAZİRAN 2009 **19⁰⁰** Pazar

**Yürüdü yoldaş
Dağ gibi dağlanarak
Yürüdü yoldaş
Yardan da yarlanarak
Bizden daha fazla biz olarak
Dalga dalga kabararak
Deryalaşıp denize vararak
Yürüdü dimdik başlar
Kartal kanatlılar
Onlar yürüdükçe
Isındı yeryüzü
Emekçilerin sesleriyle
Kızıla boyanır yeryüzü**

**Söz: Ergül Çiçekler
Beste: Sıra Neferi**

